Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
DEANA SPIELMANNA
přednesené dne 25. září 2025 [1]

Věc C-474/24

AR,
YT,
DI,
RN
za účasti:
Österreichische Datenschutzbehörde,
Nationale Anti-Doping Agentur Austria GmbH (NADA Austria),
Österreichische Anti-Doping Rechtskommission (ÖADR)

[žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Rakousko)]

„Řízení o předběžné otázce – Ochrana osobních údajů – Nařízení (EU) 2016/679 – Články 2, 5, 6, 9 a 10 – Působnost GDPR – Pojem ‚údaje o zdravotním stavu' – Pojem ‚osobní údaje týkající se rozsudků v trestních věcech a trestných činů' – Boj proti dopingu ve sportu – Zveřejnění jména osoby, která porušila antidopingová pravidla, doby trvání jejího vyloučení ze sportovních událostí a důvodů tohoto vyloučení na internetu – Poměření zájmů – Proporcionalita – Články 77 až 79 – Opravné prostředky – Účinná soudní ochrana"

Obsah

Úvod 3

Právní rámec 4

Unijní právo 4

Rakouské právo 6

Spor v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem 7

[1] – Původní jazyk: francouzština.

Analýza 9

K první otázce 9

K restriktivnímu výkladu výjimky podle čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR 10

Na „antidopingovou“ činnost se vztahuje GDPR... 12

– ...i když je záležitostí členských států 12

– ... navzdory tomu, že „nemá“ hospodářskou povahu 13

Závěry k první otázce 14

K druhé otázce 14

K širokému výkladu pojmu „údaje o zdravotním stavu“ 15

Použití v projednávané věci 17

Závěry k druhé otázce 19

K páté otázce 19

Otázka „trestní“ povahy rozsudků a činů ve smyslu článku 10 GDPR 20

Analýza „trestní“ povahy rozsudků v antidopingových věcech a antidopingových porušení ve smyslu článku 10 GDPR 20

– Právní kvalifikace protiprávního jednání ve vnitrostátním právu 21

– Povaha protiprávního jednání 22

– Míra přísnosti sankce 25

Závěry k páté otázce 26

K šesté otázce 26

Ke třetí a čtvrté otázce 27

K přiměřenosti daného zveřejnění 27

– Úvodní poznámky a připomenutí zásad 28

– Ke způsobilosti zveřejnění dosáhnout sledovaných cílů 29

– K nezbytnosti zveřejnění s přihlédnutím ke sledovaným cílům 30

– K přiměřenosti stricto sensu, a sice poměření dotčených zájmů 32

K okamžiku poměření dotčených zájmů 33

Závěry ke třetí a čtvrté otázce 34

K sedmé otázce 35

Je přípustná stížnost u dozorového úřadu před tím, než dojde ke zpracování údajů? 35

Stává se stížnost dozorovému úřadu přípustnou *a posteriori*? 37

Závěry k sedmé otázce 39

Závěry 40

Úvod

1. Právní úprava sportu se nachází na pomezí oblastí několika normativních zdrojů. To ilustrují antidopingové předpisy, které jsou výsledkem soukromé a veřejné normativní koprodukce. Zejména Světový antidopingový kodex (WADC), přijatý na základě stanov Světové antidopingové agentury (WADA), je soukromoprávním předpisem, který se signatářské státy zavázaly respektovat prostřednictvím Mezinárodní úmluvy OSN proti dopingu ve sportu [2]. Tyto předpisy, jejichž cílem je harmonizovat antidopingové politiky, pravidla a předpisy sportovních organizací a vládních orgánů na celém světě, tak tvoří velmi specifický *nadnárodní* odvětvový právní systém [3].

2. Soudní dvůr již rozhodoval o slučitelnosti sportovních předpisů s unijním právem, zejména z hlediska volného poskytování služeb nebo hospodářské soutěže [4].

3. Projednávaná věc poskytuje Soudnímu dvoru bezprecedentní příležitost [5] posoudit některé aspekty antidopingových právních předpisů z hlediska požadavků na ochranu osobních údajů. Jde o to sladit na jedné straně požadavky sportovní etiky, které by se v projednávané věci projevily zveřejněním jmen sportovců, jimž byly uloženy sankce za porušení antidopingových pravidel, na internetu, a na druhé straně ochranu osobních údajů těchto sportovců, vyplývající z nařízení (EU) 2016/679 [6] (dále jen „GDPR“).

4. V době, kdy je WADC předmětem revize [7], by působnost nadcházejícího rozsudku mohla přesáhnout evropské hranice.

[2] – Podepsané v Paříži dne 19. října 2005, která vstoupila v platnost dne 1. února 2007.

[3] – K vzájemnému působení různých normativních vrstev, viz Rigaux, F., „Les situations juridiques individuelles dans un système de relativité générale – Cours général de droit international privé“, *Recueil des cours de l'Académie de droit international de La Haye*, svazek 213, 1989, zvláště s. 67 až 68. Konkrétně k antidopingovým předpisům, viz Diakité, A., *La mise en oeuvre du Code mondial antidopage par les Etats*, Bruylant, Brusel, 2023, bod 127 a násl.

[4] – Viz například rozsudky ze dne 12. prosince 1974, Walrave a Koch (36/74, EU:C:1974:140), a ze dne 21. prosince 2023, European Superleague Company (C-333/21, dále jen „rozsudek European Superleague Company“, EU:C:2023:1011).

[5] – První věc NADA byla totiž prohlášena za nepřípustnou rozsudkem ze dne 7. května 2024, NADA a další (C-115/22, EU:C:2024:384). Viz nicméně stanovisko generální advokátky T. Ćapeta v téže věci (C-115/22, EU:C:2023:676).

[6] – Nařízení Evropského parlamentu a Rady ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1).

[7] – K přijetí nového kodexu, které je naplánováno na rok 2027 (viz internetové stránky WADA, dostupné na adrese: https://www.wada-ama.org/fr/nos-activites/le-code-mondial-antidopage/revision-du-code), viz doporučení 1/2025, které přijal Evropský sbor pro ochranu osobních údajů (EDPB) dne 11. února 2025, zveřejněné na internetových stránkách EDPB, dostupné na adrese: https://www.edpb.europa.eu/system/files/2025-08/edpb_recommendations_202501_wada_2027_world_anti-doping_code_fr.pdf.

Právní rámec

Unijní právo

5. Článek 16 odst. 1 SFEU stanoví, že každý má právo na ochranu osobních údajů, které se jej týkají. Odstavec 2 tohoto článku stanoví, že „Evropský parlament a Rada přijmou řádným legislativním postupem pravidla o ochraně fyzických osob při zpracovávání osobních údajů orgány, institucemi a jinými subjekty Unie a členskými státy, pokud vykonávají činnosti spadající do oblasti působnosti práva Unie, a pravidla o volném pohybu těchto údajů. Dodržování těchto pravidel podléhá kontrole nezávislými orgány“.

6. Článek 165 odst. 2 SFEU stanoví, že činnost Unie je zaměřena zejména na „rozvoj evropského rozměru sportu podporou spravedlivého a otevřeného sportovního soutěžení a spolupráce mezi subjekty odpovědnými za sport, jakož i ochranou fyzické a mravní integrity sportovců, obzvláště mladých sportovců“. Za tímto účelem odstavec 4 tohoto článku stanoví, že „Rada na návrh Komise přijímá doporučení“.

7. V bodě 35 odůvodnění GDPR se uvádí, že „[m]ezi osobní údaje o zdravotním stavu by měly být zahrnuty veškeré údaje související se zdravotním stavem subjektu údajů, které vypovídají o minulém, současném či budoucím tělesném nebo duševním zdraví subjektu údajů. To zahrnuje informace o dané fyzické osobě shromážděné v průběhu registrace pro účely zdravotní péče a jejího poskytování dotčené fyzické osobě […], číslo, symbol nebo specifický údaj přiřazený fyzické osobě za účelem její jedinečné identifikace pro zdravotnické účely, informace získané během provádění testů nebo vyšetřování části těla nebo tělesných látek, včetně z genetických údajů a biologických vzorků, a jakékoliv informace například o nemoci, postižení, riziku onemocnění, anamnéze, klinické léčbě nebo fyziologickém či biomedicínském stavu subjektu údajů nezávisle na jejich původu, tedy bez ohledu na to, zda pocházejí například od lékaře nebo jiného zdravotníka, z nemocnice, ze zdravotnického prostředku či diagnostických testů *in vitro*“.

8. Článek 2 GDPR, nadepsaný „Věcná působnost“, v odstavci 1 stanoví, že „[t]oto nařízení se vztahuje na zcela nebo částečně automatizované zpracování osobních údajů a na neautomatizované zpracování těch osobních údajů, které jsou obsaženy v evidenci nebo do ní mají být zařazeny“. Z článku 2 odst. 2 písm. a) GDPR vyplývá, že toto nařízení se nevztahuje na zpracování osobních údajů prováděné „při výkonu činností, které nespadají do oblasti působnosti práva Unie“.

9. Článek 4 GDPR, nadepsaný „Definice“, stanoví v bodě 15, že pro účely tohoto nařízení se „‚údaji o zdravotním stavu‘ rozumí osobní údaje týkající se tělesného nebo duševního zdraví fyzické osoby, včetně údajů o poskytnutí zdravotních služeb, které vypovídají o jejím zdravotním stavu“.

10. Článek 5 uvedeného nařízení, nadepsaný „Zásady zpracování osobních údajů“, stanoví:

„1. Osobní údaje musí být:

a) ve vztahu k subjektu údajů zpracovávány korektně a zákonným a transparentním způsobem (‚zákonnost, korektnost a transparentnost‘);

[…]

c) přiměřené, relevantní a omezené na nezbytný rozsah ve vztahu k účelu, pro který jsou zpracovávány (‚minimalizace údajů‘);

[…]“

11. Článek 6 téhož nařízení, nadepsaný „Zákonnost zpracování“, stanoví:

„1. Zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu:

[…]

c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje;

[…]

e) zpracování je nezbytné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu nebo při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce;

[…]

3. Základ pro zpracování podle odst. 1 písm. c) a e) musí být stanoven:

a) právem Unie nebo

b) právem členského státu, které se na správce vztahuje.

Účel zpracování musí vycházet z tohoto právního základu, nebo pokud jde o zpracování uvedené v odst. 1 písm. e), musí být toto zpracování nutné pro splnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu či při výkonu veřejné moci, kterým je pověřen správce. Tento právní základ může obsahovat konkrétní ustanovení pro přizpůsobení uplatňování pravidel tohoto nařízení, včetně obecných podmínek, kterými se řídí zákonnost zpracování správcem, typu osobních údajů, které mají být zpracovány, dotčených subjektů údajů, subjektů, kterým lze osobní údaje poskytnout, a účelu tohoto poskytování, účelového omezení, doby uložení a jednotlivých operací zpracování a postupů zpracování, jakož i dalších opatření k zajištění zákonného a spravedlivého zpracování, jako jsou opatření pro jiné zvláštní situace, při nichž dochází ke zpracování, než stanoví kapitola IX. Právo Unie nebo členského státu musí splňovat cíl veřejného zájmu a musí být přiměřené sledovanému legitimnímu cíli.

[…]“

12. Článek 9 odst. 1 GDPR, nadepsaný „Zpracování zvláštních kategorií osobních údajů“, zakazuje zejména zpracování osobních údajů o zdravotním stavu. Z článku 9 odst. 2 písm. g) téhož nařízení vyplývá, že odstavec 1 se nepoužije, pokud „zpracování je nezbytné z důvodu významného veřejného zájmu na základě práva Unie nebo členského státu, které je přiměřené sledovanému cíli, dodržuje podstatu práva na ochranu údajů a poskytuje vhodné a konkrétní záruky pro ochranu základních práv a zájmů subjektu údajů“.

13. Článek 10 GDPR, nadepsaný „Zpracování osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů“, stanoví, že „[z]pracování osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů […] se může provádět pouze pod dozorem orgánu veřejné moci nebo pokud je oprávněné podle práva Unie nebo členského státu poskytujícího vhodné záruky, pokud jde o práva a svobody subjektů údajů. Jakýkoli souhrnný rejstřík trestů může být veden pouze pod dozorem orgánu veřejné moci“.

14. Článek 77 odst. 1 GDPR, nadepsaný „Právo podat stížnost u dozorového úřadu“, stanoví:

„Aniž jsou dotčeny jakékoliv jiné prostředky správní nebo soudní ochrany, má každý subjekt údajů právo podat stížnost u některého dozorového úřadu, zejména v členském státě svého obvyklého bydliště, místa výkonu zaměstnání nebo místa, kde došlo k údajnému porušení, pokud se subjekt údajů domnívá, že zpracováním jeho osobních údajů je porušeno toto nařízení.“

15. Článek 78 odst. 1 GDPR, nadepsaný „Právo na účinnou soudní ochranu vůči dozorovému úřadu“, stanoví:

„Aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každá fyzická nebo právnická osoba právo na účinnou soudní ochranu proti právně závaznému rozhodnutí dozorového úřadu, které se jí týká.“

Rakouské právo

16. Z ustanovení § 5 odst. 5 Anti-Doping-Bundesgesetz 2021 (spolkový antidopingový zákon z roku 2021) ze dne 23. prosince 2020 (BGBl. I, 152/2020) (dále jen „ADBG“) vyplývá, že Nationale Anti-Doping Agentur Austria GmbH (Nezávislá antidopingová agentura, Rakousko, dále jen „NADA“) je obecně prospěšná společnost s ručením omezeným, která je pověřena plněním úkolů nezávislého orgánu pro provádění dopingových kontrol a je správcem osobních údajů.

17. Podle ustanovení § 5 odst. 6 bodu 4 ADBG NADA poskytuje Bundes-Sportorganisation (Spolková sportovní organizace, Rakousko), sportovním organizacím, sportovcům, dalším osobám a pořadatelům určité informace, které rovněž bezplatně poskytuje veřejnosti, a sice informace o „předběžných opatřeních, o nichž se […] dozví (např. pozastavení činnosti) a zákazech činnosti sportovců a dalších osob, a jejich zrušení, s uvedením jména dotčené osoby, doby trvání zákazu činnosti a důvodů jeho uložení, aniž je možné vyvodit určité kategorie osobních údajů, zejména údaje o zdravotním stavu, dotčených osob. U obzvláště zranitelných osob, jakož i u rekreačních sportovců lze od zveřejnění těchto informací upustit […]“.

18. Ustanovení § 6 odst. 2 ADBG zejména stanoví, že NADA musí v souladu s články 32 až 34 GDPR zajistit zabezpečení osobních údajů a zvláštních kategorií osobních údajů. Toto ustanovení stanoví, že „nezbytnost zpracování údajů vyplývá z účinného uplatňování antidopingových pravidel [WADC] a ustanovení tohoto spolkového zákona, pokud se dotčené osoby smluvně zavázaly dodržovat WADC“. Navíc „[z]vláštní kategorie osobních údajů, zejména údaje o zdravotním stavu, smí být zpracovávány pouze v rozsahu, v němž je to nezbytně nutné z důvodu antidopingových ustanovení tohoto spolkového zákona a WADC“.

19. Österreichische Anti-Doping Rechtskommission (Rakouská antidopingová právní komise, dále jen „ÖADR“) je veřejná komise nezávislá na vládních orgánech, soukromých osobách a NADA, jejímž úkolem je podle § 7 odst. 1 ADBG „provádění kárných řízení pro příslušný spolkový sportovní svaz v souladu s platnými antidopingovými ustanoveními příslušného mezinárodního sportovního svazu (antidopingová řízení)“.

20. Podle ustanovení § 21 odst. 3 ADBG ÖADR „informuje nejpozději 20 dní po nabytí platnosti rozhodnutí Bundes-Sportorganisation [spolková sportovní organizace], sportovní organizace, sportovkyně a sportovce, jiné osoby a pořadatelky a pořadatele soutěží, jakož i veřejnost o uložených předběžných opatřeních (např. pozastavení činnosti) a rozhodnutích vydaných v antidopingových řízeních, a to s uvedením jména dotčené osoby, doby trvání zákazu činnosti a důvodů jeho uložení, a to aniž je možné si dovodit údaje o zdravotním stavu subjektu údajů. U obzvláště zranitelných osob, rekreačních sportovkyň a sportovců, jakož i osob, které významně přispěly k odhalení potenciálních porušení antidopingových pravidel tím, že poskytly informace nebo jiné indicie, lze od zveřejnění těchto informací upustit. U rekreačních sportovkyň a sportovců budou tyto informace zveřejněny v zájmu veřejného zdraví, pokud bylo zjištěno porušení antidopingových pravidel podle § 1 odst. 2 bodů 3 a 9 až 11“.

21. Z ustanovení § 23 odst. 14 ADBG v podstatě vyplývá, že stejné povinnosti má i Unabhängige Schiedskommission (Nezávislá rozhodčí komise, Rakousko, dále jen „USK“).

Spor v původním řízení, předběžné otázky a řízení před Soudním dvorem

22. V rámci antidopingového řízení bylo sportovcům AR, YT, DI a RN (dále jen „žalobci“) rozhodnutím uloženo pozastavení činnosti (na dobu určitou nebo doživotně, v závislosti na konkrétním případu), která vydala buď ÖADR, která je příslušná k vedení antidopingových řízení, nebo USK, která je příslušná k přezkumu rozhodnutí ÖADR.

23. Podle rakouských antidopingových právních předpisů zveřejňuje pozastavení činnosti, o nichž rozhodla ÖADR nebo USK, formou seznamu na svých internetových stránkách NADA. Po dobu trvání pozastavení činnosti tento seznam obsahuje jméno a příjmení dotyčného sportovce, vykonávaný druh sportu, porušení antidopingových pravidel, kterého se dopustil, uloženou sankci a její začátek a konec. Stejné informace spolu s případnými zakázanými účinnými látkami zveřejňuje ÖADR také v tiskové zprávě na svých internetových stránkách.

24. Ve dnech 14. a 15. října 2021 požádali žalobci ÖADR a NADA, aby přestaly zveřejňovat jejich jména a příslušné sportovní disciplíny. ÖADR a NADA těmto žádostem nevyhověly.

25. Žalobci podali dne 22. října 2021 u Österreichische Datenschutzbehörde (rakouský úřad pro ochranu údajů, Rakousko, dále jen „rakouský úřad pro ochranu údajů“) stížnosti podle čl. 77 odst. 1 GDPR, ve kterých se domáhali toho, aby bylo určeno, že došlo k porušení práva na výmaz a omezení zpracování údajů, a aby byla ÖADR a NADA uložena povinnost vymazat jejich jména a provozované sporty z uvedených internetových stránek. Dále rovněž tvrdili, že se jedná o zvláštní kategorii osobních údajů, jakož i o zpracování osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů ve smyslu článků 9 a 10 GDPR. Režim nijak neodstupňovaného zveřejňování stanovený rakouským právem je podle nich neslučitelný s čl. 6 odst. 3 GDPR a není nezbytný ani přiměřený.

26. Dne 26. listopadu 2021 zamítl rakouský úřad pro ochranu údajů tuto stížnost jako neopodstatněnou. Pokud jde konkrétně o YT, jeho stížnost byla zamítnuta pro nedostatek právního zájmu na podání stížnosti z důvodu, že jeho údaje dosud nebyly zveřejněny.

27. Žalobci poté podali na základě čl. 78 odst. 1 GDPR žalobu u Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Rakousko), který je předkládajícím soudem. V této souvislosti NADA, první žalovaná v původním řízení, tvrdila, že zveřejnění osobních údajů na jejích internetových stránkách bylo nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na ni vztahuje, a pro plnění úkolu ve veřejném zájmu ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. c) a e) GDPR.

28. Předkládající soud přerušil původní řízení z důvodu podání žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce USK ve věci NADA a další[8]. Poté, co byla tato žádost rozsudkem ze dne 7. května 2024[9] odmítnuta jako nepřípustná, pokračovalo vnitrostátní řízení před předkládajícím soudem.

29. V této souvislosti se Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) rozhodl přerušit řízení a položit následující předběžné otázky Soudnímu dvoru:

„1) Spadá zpracování údajů o osobách, při kterém je jejich jméno, provozovaný druh sportu, porušení antidopingových pravidel, jehož se dopustily, [uložená] sankce, jakož i začátek a konec této sankce zveřejněno ve veřejně přístupné části internetových stránek [NADA] https://www.nada.at/de/recht/suspendierungen-sperren, v podobě zápisu v tabulce a ve veřejně přístupných tiskových zprávách [ÖADR] na https://www.oeadr.at do působnosti unijního práva ve smyslu čl. 16 odst. 2 první věty SFEU, takže se na takovéto zpracování použije [GDPR]?

Je-li odpověď na první otázku kladná:

2) Je informace, že se určitá osoba dopustila konkrétního porušení antidopingových pravidel a kvůli tomuto porušení má zakázanou účast v (národních i mezinárodních) soutěžích, ‚údajem o zdravotním stavu' ve smyslu článku 9 GDPR?

3) Brání GDPR – zejména s ohledem na jeho čl. 6 odst. 3 druhý pododstavec – takové vnitrostátní právní úpravě, která stanoví zveřejnění jména osob dotčených rozhodnutím rakouské Antidopingové právní komise nebo Nezávislé rozhodčí komise, doby trvání zákazu činnosti a důvody jeho uložení, a to aniž je možné si dovodit údaje o zdravotním stavu této osoby? Je v této souvislosti relevantní, že podle vnitrostátní právní úpravy lze od zveřejnění této informace upustit pouze tehdy, že se v případě dotčené osoby jedná o rekreačního sportovce, nezletilou osobu nebo osobu, která významně přispěla k odhalení potenciálních porušení antidopingových pravidel tím, že poskytla informace nebo jiné indicie?

4) Vyžaduje GDPR – zejména s ohledem na zásady uvedené v jeho čl. 5 odst. 1 písm. a) a c) – aby před zveřejněním bylo v každém případě provedeno zvážení osobních zájmů osoby dotčené zveřejněním na jedné straně a zájmu veřejnosti na tom, aby jí byla poskytnuta informace o porušení antidopingových pravidel, kterého se sportovec dopustil, na straně druhé?

[8] – Věc C-115/22 (Úř. věst. 2022, C 207, s. 15 až 16).

[9] – Rozsudek NADA a další (C-115/22, EU:C:2024:384).

5) Představuje informace, že se určitá soba dopustila konkrétního porušení antidopingových pravidel a na základě tohoto porušení má zakázanou účast v (národních i mezinárodních) soutěžích, zpracování osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů ve smyslu článku 10 GDPR?

6) Je-li odpověď na pátou otázku kladná:

   Musí činnosti, resp. rozhodnutí orgánu, který je podle článku 10 GDPR pověřen dozorem nad zpracováním osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů či souvisejících bezpečnostních opatření, podléhat soudnímu přezkumu?

7) Je stížnost podle článku 77 GDPR týkající se uplatněného porušení podle článku 17 GDPR, přičemž v okamžiku podání stížnosti u dozorového úřadu a rozhodnutí tohoto úřadu ještě nebyly osobní údaje dotčené osoby zpracovávány, k tomuto zpracování ovšem došlo v průběhu řízení u odvolacího soudu, přípustná, resp. stane se přípustnou dodatečně, pokud již při podání stížnosti existují konkrétní skutečnosti naznačující, že zpracování osobních údajů správcem bude následovat bezprostředně nebo v blízké budoucnosti?“

30. Písemné vyjádření předložili žalobci v původním řízení, NADA, rakouský úřad pro ochranu údajů, Komise, jakož i rakouská, lotyšská, nizozemská, polská a finská vláda. Žalobci v původním řízení, NADA, Komise a rakouská, lotyšská a finská vláda předložili rovněž ústní vyjádření na jednání, které se konalo veřejně dne 13. května 2025.

Analýza

31. Po přezkoumání první předběžné otázky týkající se použitelnosti GDPR posoudím druhou, pátou a šestou otázku, které se týkají určitých zvláštních údajů, a poté se budu zabývat otázkou týkající se zásady proporcionality (třetí a čtvrtá předběžná otázka). Nakonec posoudím sedmou otázku, která je spíše procesní povahy.

K první otázce

32. Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda provádění antidopingových právních předpisů představuje „činnost“, která spadá do „oblasti působnosti práva Unie“ ve smyslu čl. 16 odst. 2 první věty SFEU.

33. Odpověď na tuto otázku má zásadní význam, neboť v případě záporné odpovědi by se GDPR na spor v původním řízení nevztahovalo. Článek 2 odst. 2 písm. a) GDPR, přijatý na základě článku 16 SFEU, totiž vylučuje ze své působnosti zpracování osobních údajů prováděné při výkonu činností, „které nespadají do oblasti působnosti práva Unie“.

34. Úvodem, ačkoli to předkládající soud nezmiňuje, je třeba připomenout, že výjimka uvedená v čl. 2 odst. 2 písm. d) GDPR stanoví, že se toto nařízení nevztahuje na zpracování osobních údajů prováděné „příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů […]“. Tato výjimka je vysvětlena skutečností, že zpracování osobních údajů pro tyto účely „příslušnými orgány“ upravuje speciální unijní předpis, a sice

směrnice (EU) 2016/680 [10] přijatá ve stejný den jako GDPR. V této fázi nelze vyloučit, že *materiální* kritérium této výjimky může být v projednávané věci splněno. Otázka, zda je dotčené zpracování údajů v projednávané věci prováděno pro účely uvedené v čl. 2 odst. 2 písm. d) GDPR, totiž odkazuje k předmětu páté předběžné otázky (týkající se článku 10 GDPR), týkající se trestní povahy rozsudků v trestních věcech a trestných činů, které jsou předmětem dotčeného zpracování údajů. *Organické* kritérium výjimky uvedené v čl. 2 odst. 2 písm. d) GDPR však nebylo zohledněno: představují NADA a ÖADR „příslušné orgány" ve smyslu čl. 3 odst. 7 směrnice 2016/680? Pokud ne, použije se GDPR, což bude mojí pracovní hypotézou pro zbytek analýzy. Naproti tomu, pokud ano, a za předpokladu, že je splněno i materiální kritérium, vyvstane otázka použitelnosti směrnice 2016/680 namísto GDPR, což musí ověřit soud.

35. Po této poznámce uvádím, že v projednávané věci není sporné, že dotčená zpracování osobních údajů, která prováděly rakouské antidopingové orgány a která spočívala ve zveřejnění na internetu jmen dotčených sportovců, sportovní disciplíny, kterou vykonávali, spáchaného porušení antidopingových pravidel, uloženého trestu a počátku a konce tohoto trestu, odpovídají zpracováním, na která se GDPR vztahuje na základě jeho čl. 2 odst. 1, a to na základě zcela nebo částečně automatizovaného zpracování osobních údajů [11].

36. Kontroverznější otázkou je, zda toto zpracování spadá do působnosti výjimky stanovené v čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR.

37. V rámci mé analýzy nejprve připomenu zásadu restriktivního výkladu výjimky uvedené v čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR a poté z toho vyvodím důsledky pro antidopingovou činnost ve světle argumentů předložených NADA.

K restriktivnímu výkladu výjimky podle čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR

38. V souladu s ustálenou judikaturou musí být výjimka stanovená v čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR v rozsahu, v němž činí režim ochrany osobních údajů stanovený GDPR nepoužitelným, a odchyluje se tak od jeho cíle ochrany, vykládána striktně [12].

39. Jak je totiž v podstatě uvedeno v bodech 6 až 12 odůvodnění GDPR, rychlý technologický rozvoj, globalizace a rozsah shromažďování a sdílení osobních údajů vyžadují pevný a soudržnější rámec pro ochranu údajů v Unii, která zajistí vysokou úroveň ochrany práv a svobod fyzických osob v souvislosti se zpracováním těchto údajů, rovnocenný ve všech členských státech, jenž by se opíral o důsledné vymáhání práva tak, aby se nastolila důvěra, která umožní rozvoj digitální ekonomiky na celém vnitřním trhu.

[10] – Směrnice Parlamentu a Rady ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (Úř. věst. 2016, L 119, s. 89).

[11] – Viz rozsudek ze dne 6. listopadu 2003, Lindqvist (C-101/01, EU:C:2003:596, body 25 a 26).

[12] – V tomto smyslu viz rozsudky ze dne 22. června 2021, Latvijas Republikas Saeima (Trestné body) (C-439/19, dále jen „rozsudek Latvijas Republikas Saeima", EU:C:2021:504, bod 62 a citovaná judikatura); ze dne 20. října 2022, Koalicia „Demokratichna Bulgaria – Obedinenie" (C-306/21, EU:C:2022:813, bod 35), a ze dne 16. ledna 2024, Österreichische Datenschutzbehörde (C-33/22, dále jen „rozsudek Österreichische Datenschutzbehörde", EU:C:2024:46, bod 37).

40. Z tohoto pohledu je tedy věcná působnost GDPR stanovená v jeho článku 2 nutně široká a výjimky, které stanoví, musí být vykládány restriktivně. Soudní dvůr tak rozhodl, že jediným cílem čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR ve spojení s bodem 16 odůvodnění tohoto nařízení je vyloučit z působnosti uvedeného nařízení zpracování osobních údajů prováděné v rámci činnosti, která má chránit národní bezpečnost, nebo činnosti, kterou lze zařadit do téže kategorie.

41. Činnosti, jejichž cílem je ochrana národní bezpečnosti, zahrnují zejména činnosti, jejichž cílem je chránit základní funkce státu a hlavní zájmy společnosti [13].

42. Naproti tomu z působnosti GDPR nejsou vyňaty osoby jako takové, ale pouze jejich činnosti [14]. Pouhá skutečnost, že určitá činnost je specifická pro stát nebo orgán veřejné moci, totiž nestačí k tomu, aby se na ni tato výjimka automaticky vztahovala [15]. Nestačí ani to, že dotčený správce vykonává činnosti související s národní bezpečností, neboť relevantní je výhradně daná činnost v kontextu daného zpracování [16]. V souvislosti s předáváním údajů pro obchodní účely z členského státu do třetí země nepostačuje ani to, že dotčené údaje mohou být při tomto předávání nebo po něm zpracovány orgány dotyčné třetí země pro účely veřejné bezpečnosti, obrany a bezpečnosti státu [17].

43. V projednávané věci, jak zdůraznila rakouská vláda, přitom § 1 odst. 1 ADBG stanoví, že „vzhledem k tomu, že doping ovlivňuje sportovní schopnosti, je v rozporu se zásadou férového sportovního soutěžení a původní hodnotou spojenou se sportem (sportovní duch) a navíc představuje zdravotní rizika“.

44. Nelze tedy tvrdit, že zveřejnění osobních údajů ze strany NADA a ÖADR představuje zpracování údajů v souvislosti s činností, v tomto případě bojem proti dopingu, která se týká národní bezpečnosti nebo kterou lze do této kategorie zařadit podle čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR.

45. Na základě toho je třeba dospět k závěru, že výjimka založená na tomto ustanovení GDPR se na zpracování údajů, o něž se jedná v projednávané věci, nevztahuje.

46. Argumenty NADA, založené jednak na skutečnosti, že antidopingová činnost je záležitostí členských států, a jednak na neexistenci hospodářské povahy této činnosti, nemohou toto zjištění vyvrátit, jak se nyní pokusím prokázat.

[13] – Viz rozsudek Latvijas Republikas Saeima (body 66 a 67). Obdobně, v souvislosti se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2002/58/ES ze dne 12. července 2002 o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací, zvanou směrnice o soukromí a elektronických komunikacích (Úř. věst. 2002, L 201, s. 37; Zvl. vyd. 13/29, s. 514), viz také rozsudky ze dne 6. října 2020, La Quadrature du Net a další (C-511/18, C-512/18 a C-520/18, EU:C:2020:791, bod 135), a ze dne 5. dubna 2022, Commissioner of An Garda Síochána a další (C-140/20, EU:C:2022:258, bod 61), které se týkají „činností, které by mohly silně destabilizovat základní ústavní, politické, hospodářské nebo společenské uspořádání země, a zejména přímo ohrožovat společnost, obyvatelstvo nebo stát jako takový, jako jsou mimo jiné teroristické činnosti“.

[14] – Viz rozsudek Österreichische Datenschutzbehörde (bod 41) a bod 84 stanoviska generálního advokáta M. Szpunara v této věci (C-33/22, EU:C:2023:397, bod 84).

[15] – Viz rozsudek ze dne 9. července 2020, Land Hessen (C-272/19, EU:C:2020:535): jednalo se o činnosti jak politické, tak správní povahy petičního výboru Hessischer Landtag (parlamentu spolkové země Hesensko, Německo), které byly veřejné povahy a specifické pro tuto spolkovou zemi, neboť tento výbor nepřímo přispíval k parlamentní činnosti.

[16] – Viz rozsudek Österreichische Datenschutzbehörde (bod 51).

[17] – Viz rozsudek ze dne 16. července 2020, Facebook Ireland a Schrems (C-311/18, EU:C:2020:559, bod 88).

Na „antidopingovou“ činnost se vztahuje GDPR...

– *...i když je záležitostí členských států*

47. Zaprvé NADA tvrdí, že antidopingová politika je oblastí, která na základě rozdělení pravomocí stanoveného v unijním právu zůstává v pravomoci členských států, a to bez ohledu na podpůrnou pravomoc stanovenou v oblasti sportu článkem 165 SFEU.

48. Skutečnost, že zpracování osobních údajů probíhá v rámci činnosti spadající do pravomoci členských států, však sama o sobě není relevantní pro účely vyloučení tohoto zpracování z působnosti GDPR na základě čl. 2 odst. 2 písm. a) tohoto nařízení, neboť nepředstavuje činnost, která má chránit národní bezpečnost, ani činnost, kterou lze zařadit do téže kategorie [18].

49. Vyloučit z působnosti GDPR zpracování prováděné v rámci činnosti pouze na základě toho, že tato činnost spadá do pravomoci členských států, by podle mého názoru bylo v rozporu jak se zněním, tak s kontextem a cíli tohoto nařízení.

50. Pokud totiž znění čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR odkazuje na pojem „činnosti, které nepadají do oblasti působnosti práva Unie“, neodkazuje na logiku pravomoci, ale na *materiální* logiku vymezení působnosti normotvůrcem v samotném GDPR, které je založeno na čl. 16 odst. 2 SFEU. Toto ustanovení *zakládá a přenáší* na Unii normotvornou pravomoc v oblasti ochrany a volného pohybu osobních údajů a vymezuje pro tento účel konkrétní oblast [19]. Kromě toho ve specifickém kontextu ochrany osobních údajů, zejména z důvodu autonomní povahy otázek spojených se zpracováním osobních údajů, které si vyžádaly vlastní a zvláštní normotvorný zásah, pojem „oblast působnosti práva Unie“ jde nad rámec předpokladu „uplatňování práva Unie“ ve smyslu článku 51 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“) [20]. Konečně „v mnoha oblastech spadajících do pravomoci členských států má právo Unie určitý vliv“ [21]. To platí obzvláště o GDPR, jehož oblast působnosti, která je průřezová, je vzhledem k jeho cílům, připomenutým v bodě 39 tohoto stanoviska, nutně široká.

51. I když tedy „antidopingová“ činnost není *upravena* právním aktem Unie a je záležitostí členských států, nelze z toho vyvozovat, že zpracování prováděné v rámci této antidopingové činnosti nespadá do „oblasti působnosti práva Unie“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR, tak jak ji Soudní dvůr vykládá ve specifickém kontextu GDPR.

[18] – Viz rozsudek ze dne 30. dubna 2025, Inspektorat kam Visšija sadeben savet (C-313/23, C-316/23 a C-332/23, EU:C:2025:303, bod 104).

[19] – Jak formuloval generální advokát M. Szpunar ve svém stanovisku ve věci Österreichische Datenschutzbehörde (C-33/22, EU:C:2023:397, bod 68).

[20] – Viz stanovisko generálního advokáta M. Szpunara ve věcech Latvijas Republikas Saeima (Trestné body) (C-439/19, EU:C:2020:1054, body 50 až 59), a Österreichische Datenschutzbehörde (C-33/22, EU:C:2023:397, bod 78).

[21] – Viz Lenaerts, K., „L'encadrement par le droit de l'Union européenne des compétences des États membres“, v *Chemins d'Europe: mélanges en l'honneur de Jean-Paul Jacqué*, Dalloz, Paříž, 2010, s. 424, bod 7. Viz také Cariat, N. a Dermine, P., „La détermination de l'applicabilité des droits de l'Union européenne“, in *Chemins d'Europe: mélanges en l'honneur de Jean-Paul Jacqué*, Dalloz, Paříž, 2010, s. 424, bod 7, „La détermination de l'applicabilité du droit de l'Union européenne à une situation particulière“, v *Le droit de l'Union européenne et le juge belge/Het recht van de Europese Unie en de Belgische rechter*, Bruylant, Brusel, 2015, s. 85 až 114; Azoulai, L., „La formule des compétences retenues des États membres devant la Cour de justice de l'Union européenne“, v *Objectifs et compétences dans l'Union européenne*, Bruylant, Brusel, 2012, s. 341 až 368, zvláště s. 343.

52. Od Lisabonské smlouvy má Unie ostatně pravomoc k podpoře sportu [22]. Článek 165 odst. 2 SFEU totiž stanoví, že „činnost Unie je zaměřena na […] rozvoj evropského rozměru sportu podporou spravedlivého a otevřeného sportovního soutěžení a spolupráce mezi subjekty odpovědnými za sport, jakož i ochranou fyzické a mravní integrity sportovců, obzvláště mladých sportovců“. Tyto pojmy se týkají zejména antidopingové politiky. Taková podpůrná pravomoc zajisté nepřiznává žádnou pravomoc Unie vydávat právní předpisy v oblasti sportu. I když tedy *činnost* Unie není normativní, existuje a umožňuje Unii přijímat právní akty za účelem podpory, koordinace nebo doplnění činnosti členských států v souladu s článkem 6 SFEU [23]. „Sportovní“ povaha antidopingových pravidel proto neumožňuje se domnívat, že jejich uplatňování představuje činnost, která by nespadala do oblasti působnosti práva Unie ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR.

– *... navzdory tomu, že „nemá“ hospodářskou povahu*

53. Zadruhé NADA tvrdí, že výkon sportu spadá do oblasti působnosti práva Unie pouze v rozsahu, v němž představuje hospodářskou činnost. Dotčená antidopingová pravidla jsou založena na čistě sportovní logice, v důsledku čehož zpracování údajů, o něž se jedná v projednávané věci, nepředstavuje hospodářskou činnost, a proto nespadá do oblasti působnosti práva Unie.

54. Ani tento argument, který vychází z toho, že antidopingová pravidla jsou údajně „oddělitelná“, nepovažuji za přesvědčivý.

55. Tvrzení, že „výkon sportu spadá do oblasti působnosti práva Společenství pouze v rozsahu, v němž představuje hospodářskou činnost ve smyslu článku 2 Smlouvy o [ES]“, nás totiž vrací k rozsudku Walrave a Koch z 12. prosince 1974 [24]. Od té doby přitom vykonává Unie svou pravomoc v oblasti ochrany údajů na základě článku 16 SFEU. Členské státy tak zamýšlely uplatňovat právo Unie v oblasti ochrany osobních údajů i v jiných než hospodářských oblastech, jak to dosvědčuje znění, kontext a cíle GDPR.

56. Nejprve *znění* čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR určuje věcnou působnost tohoto nařízení tím, že odkazuje na pojem „činnosti“, a nikoli „hospodářské činnosti“, které spadají do oblasti působnosti práva Unie, či nikoli.

57. Dále *kontext* GDPR, a zejména jeho ustanovení o předávání osobních údajů do třetích zemí nebo mezinárodním organizacím (kapitola V GDPR), tento doslovný přístup potvrzuje. I když totiž nejsou splněny podmínky pro uskutečnění takového předání, mohou takové předání přesto povolovat výjimky pro specifické situace stanovené v článku 49 GDPR. Bod 112 odůvodnění GDPR přitom výslovně uvádí, že výjimky pro tyto specifické situace „by se měly uplatnit zejména v případech, kdy je předání údajů vyžadováno a je nutné z důležitých důvodů veřejného zájmu, například v případech mezinárodní výměny údajů […] za účelem omezení nebo odstranění

[22] – V tomto ohledu viz rozsudky European Superleague Company (bod 99) a ze dne 21. prosince 2023, Royal Antwerp Football Club (C-680/21, EU:C:2023:1010, bod 67). Rovněž viz stanovisko generálního advokáta N. Emilioua ve věci RRC Sports (C-209/23, EU:C:2025:362, body 22 až 28).

[23] – Viz rozsudek European Superleague Company (bod 99). Viz například usnesení Rady a zástupců vlád členských států, zasedajících v Radě, o pracovním plánu Evropské unie pro sport (1. července 2024 až 31. prosince 2027) (Úř. věst. 2024, C 3527, s. 1).

[24] – 36/74, EU:C:1974:140, bod 4. Viz rovněž rozsudek ze dne 15. prosince 1995, Bosman (C-415/93, EU:C:1995:463, bod 73). Aktualizovaná formulace viz rozsudek ze dne 4. října 2024, FIFA (C-650/22, EU:C:2024:824, bod 75 a citovaná judikatura).

dopingu ve sportu“. Jak zdůraznila finská vláda, tento bod odůvodnění naznačuje, že unijní normotvůrce se nedomníval, že zpracování osobních údajů pro účely dopingové kontroly, ačkoli se týká nehospodářské činnosti, nespadá do oblasti působnosti tohoto nařízení.

58. Nakonec kritérium založené na spojitosti s unijním právem prostřednictvím hospodářské činnosti se mi rovněž nezdá být relevantní z hlediska *cílů* GDPR. Takové kritérium by totiž znamenalo, že by se oblast působnosti GDPR musela určovat případ od případu v závislosti na tom, zda dotčené zpracování údajů souvisí s konkrétními ustanoveními práva Unie nebo se svobodami upravujícími vnitřní trh. Takový přístup, který by se lišil v závislosti na dotčených konkrétních situacích, by představoval nebezpečí, že by se omezení působnosti uvedeného nařízení stala neurčitými a nahodilými [25], což by bylo v rozporu se základními cíli tohoto nařízení, totiž zajistit konzistentní a jednotné uplatňování pravidel ochrany v celé Unii a odstranit překážky toku osobních údajů v rámci Unie.

59. Ostatně je třeba dodat, že přinejmenším u profesionálních sportovců nelze vyloučit souvislost mezi antidopingovými předpisy a jejich profesní činností, a tedy hospodářskou souvislost zejména se svobodou pohybu a volným poskytováním služeb [26]. Uložené sankce totiž mohou mít významné hospodářské důsledky v důsledku jejich pozastavení činnosti, někdy i doživotního. Pokud bychom se při určování oblasti působnosti GDPR museli opírat o existenci takové hospodářské souvislosti, dospěli bychom k neuspokojivému výsledku, že by se GDPR mohlo vztahovat například na profesionální sportovce, ale nikoli na amatérské sportovce [27]. Takové rozdílné zacházení v závislosti na tom, zda je činnost považována za hospodářskou, či nikoli, není v souladu s GDPR a jeho cíli ochrany osobních údajů.

Závěry k první otázce

60. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti navrhuji, aby Soudní dvůr na první otázku odpověděl tak, že čl. 16 odst. 2 první věta SFEU a čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR musí být vykládány v tom smyslu, že zpracování osobních údajů spočívající v souladu s vnitrostátními antidopingovými pravidly ve zveřejnění na internetu jmen dotčených sportovců, vykonávané sportovní disciplíny, spáchaného porušení antidopingového pravidla, uloženého trestu a počátku a konce tohoto trestu nelze považovat za „činnosti, které nespadají do oblasti působnosti práva Unie“ ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. a) GDPR.

K druhé otázce

61. Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda se dotčené zveřejnění osobních údajů týká „údajů o zdravotním stavu“ ve smyslu článku 9 GDPR.

[25] – Obdobně viz rozsudky ze dne 20. května 2003, Österreichischer Rundfunk a další (C-465/00, C-138/01 a C-139/01, EU:C:2003:294, bod 42), a Lindqvist (bod 40 a násl.).

[26] – Viz rozsudek ze dne 18. července 2006, Meca-Medina a Majcen v. Komise (C-519/04 P, dále jen „rozsudek Meca-Medina a Majcen v. Komise“, EU:C:2006:492, bod 47). V případě amatérských sportovců se právo Unie může uplatnit rovněž prostřednictvím občanství [viz rozsudek ze dne 13. června 2019, TopFit a Biffi (C-22/18, EU:C:2019:497)].

[27] – Tento pojem navíc nemusí mít ve všech členských státech stejný obsah, což má za následek, že v případě rozdílného výkladu by působnost GDPR závisela na vnitrostátním právu.

K širokému výkladu pojmu „údaje o zdravotním stavu“

62. Jádrem této otázky je, že článek 9 GDPR stanoví zvláštní ochranný právní režim pro kategorie osobních údajů označované jako „citlivé“, mezi něž patří „údaje o zdravotním stavu“ (nebo „zdravotní údaje“). Tyto údaje, které jsou považovány za jádro intimity lidí, vyžadují jako takové vysokou úroveň ochrany díky ochraně soukromí, profesnímu tajemství a právním předpisům o ochraně osobních údajů [28]. Jejich zpracování je proto podle čl. 9 odst. 1 GDPR zakázáno, pokud se neuplatní jedna z výjimek stanovených v odstavci 2. To se odráží v bodě 51 odůvodnění GDPR, který se týká citlivých údajů a podle něhož je tato zvláštní ochrana vysvětlena, „jelikož by při jejich zpracování mohla vzniknout závažná rizika pro tato základní práva a svobody“. Podle bodu 54 odůvodnění GDPR je cílem zabránit tomu, aby „třetí strany, jako jsou zaměstnavatelé nebo pojišťovny a bankovní společnosti, zpracovávaly osobní údaje pro jiné účely“, pokud jsou tyto údaje zpracovávány z důvodu veřejného zájmu [29]. Nutnost ochrany údajů ostatně vzrostla s digitalizací zdravotnických struktur a dematerializací nosičů a toků údajů [30].

63. Je třeba dodat, že zákaz zpracovávání údajů o zdravotním stavu stanovený v čl. 9 odst. 1 GDPR je nezávislý na tom, zda jsou informace odhalené zpracováním údajů správné, či nikoli, nebo zda správce jedná za účelem získání informací spadajících do některé ze zvláštních kategorií uvedených v tomto ustanovení [31]. Z toho je třeba vyvodit, že cíl správce, a zejména skutečnost, že zpracování je nezbytné na základě právní povinnosti nebo ve veřejném zájmu, sice představuje relevantní faktor v souvislosti s možným uplatněním jedné z deseti výjimek stanovených v čl. 9 odst. 2 GDPR, není však skutečností, kterou je třeba zohlednit ve fázi *kvalifikace* údaje jako údaje o zdravotním stavu [32].

64. Podle čl. 4 bodu 15 GDPR ve spojení s bodem 35 odůvodnění tohoto nařízení zahrnují tyto údaje veškeré údaje související se zdravotním stavem subjektu údajů, které vypovídají [33] o minulém, současném či budoucím tělesném nebo duševním zdraví subjektu údajů.

[28] – K rozdílům v povaze, působnosti a režimech mezi právem na respektování soukromí a ochranou osobních údajů, viz nicméně Tambou, O. „Chapitre 1. Droit autonome du droit au respect de la vie privée“, v *Manuel de droit européen de la protection des données à caractère personnel*, Bruylant, Brusel, 2020 (1. vydání), s. 21 a násl. Pokud jde o článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „EÚLP“), zejména viz rozsudek ze dne 5. října 1994, X v. Komise (C-404/92 P, EU:C:1994:361, bod 23), a rozsudek ESLP ze dne 25. února 1997, Z v. Finsko (CE:ECHR:1997:0225JUD002200993, bod 95).

[29] – To se týká například nebezpečí diskriminace. Špatný zdravotní stav tak může vést k diskriminaci v oblasti přístupu k zaměstnání, pojištění nebo úvěrům.

[30] – Ačkoli se projednávaná věc přímo netýká údajů o zdravotním stavu v souvislosti s aplikacemi a připojenými zařízeními, mohou pomoci definovat obrysy pojmu „zdravotní údaje“. Například „údaje o dobrých životních podmínkách“ nebo „měření sebe sama“ (týkající se srdečního tepu, doby spánku, stravy, nákupních zvyklostí obsažených v kartách supermarketů atd.) vyvolávají otázky, zda se jedná o „zdravotní údaje“, či nikoli. Například počet denních kroků sám o sobě není zdravotním údajem, ale může se jím stát, pokud se tento nezpracovaný údaj zkombinuje s dalšími údaji a lze z něj vyvodit závěr o zdravotním stavu nebo nebezpečí pro zdraví určité osoby (v tomto ohledu viz příloha nadepsaná „Health data in apps and devices“ k dopisu pracovní skupiny zřízené podle článku 29 Komisi, GŘ Connect o mHealth ze dne 5. února 2015, s. 2, která je k dispozici na adrese: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/other-document/files/2015/20150205_letter_art29wp_ec_health_data_after_plenary_annex_en.pdf).
Mezi mnoha dalšími o internetu věcí (IoT) viz Casarosa, F. a Gennari, F., „Data Sharing in the Internet of Medical Things – Between the Data Act and the EHDS“, *European Journal of Risk Regulation*, Cambridge University Press, Cambridge, 2025, s. 1 až 23; viz rovněž Yaşar, B., „I can feel your heartbeat: E-health evidence in criminal investigations“, *Shaping Utopia through law: How the law does (not) provide an answer to societal challenges*, Intersentia, Brusel, 2023 (1. vydání), s. 43 až 68 (zvláště s. 57, bod 4.2.1).

[31] – Viz rozsudky ze dne 4. října 2024, Schrems (Sdělování údajů veřejnosti) (C-446/21, EU:C:2024:834, bod 73 a citovaná judikatura), a ze dne 4. října 2024, Lindenapotheke (C-21/23, dále jen „rozsudek Lindenapotheke“, EU:C:2024:846, bod 87).

[32] – V tomto smyslu viz rozsudek Lindenapotheke (bod 92). V projednávané věci jsou obzvláště relevantní zejména výjimky uvedené v čl. 9 odst. 2 písm. g) a i) GDPR, které stanoví, že zpracování citlivých údajů je možné, pokud je „z důvodu významného veřejného zájmu“ nebo „z důvodů veřejného zájmu v oblasti veřejného zdraví“, s výhradou přiměřenosti.

[33] – Článek 6 „Modernizované úmluvy“ Rady Evropy o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat (známé jako „Úmluva 108+“) ze dne 18. května 2018 rovněž používá tento výraz a v rámci zvláštních skupin údajů stanoví „osobní údaje, které vypovídají o […] zdraví […]“.

65. Soudní dvůr již rozhodl, že s ohledem na cíl GDPR, pojem „údaje o zdravotním stavu“ uvedený v čl. 9 odst. 1 tohoto nařízení musí být vykládán široce [34]. Podle kontextuálního a teleologického výkladu čl. 4 bodu 15 a článku 9 GDPR k tomu, aby bylo možné tyto údaje kvalifikovat jako údaje o zdravotním stavu, postačuje, že dotyčné údaje mohou, i jen *nepřímo*, odhalit *na základě myšlenkové asociace nebo dedukce* informace o zdravotním stavu subjektu údajů [35].

66. V této souvislosti mám za to, že lze schematicky rozlišit dvě kategorie údajů o zdravotním stavu.

67. Zaprvé údaje vytvářené v lékařském kontextu lze podle mého názoru považovat „již pojmově“ [36] za „objektivní“ [37] údaje o zdravotním stavu, které mají poskytovat informace například o nemoci, postižení, riziku onemocnění, anamnéze, klinické léčbě, jak je uvedeno v bodě 35 odůvodnění GDPR. Zpravidla jsou obsaženy v lékařské dokumentaci subjektu údajů [38]. Podobně údaje, které sice nejsou lékařské, ale jsou shromažďovány za účelem zařazení do lékařské dokumentace, jako jsou administrativní údaje určené k zařazení do této dokumentace, jsou jako takové zahrnuty v bodě 35 odůvodnění GDPR jako „údaje o zdravotním stavu“. V tomto smyslu se jedná o údaje, které se považují za údaje o zdravotním stavu a vypovídají o zdravotním stavu subjektu údajů.

68. V této souvislosti má jistě určitý význam pojem „riziko onemocnění“, který je uveden v bodě 35 odůvodnění GDPR. Jak vyplývá z prací pracovní skupiny zřízené podle článku 29, patří sem údaje týkající se možného budoucího zdravotního stavu subjektu údajů. Zohledňuje se tedy budoucí riziko onemocnění, které je „vědecky prokázané nebo běžně vnímané“, přičemž jako příklad se uvádí nadměrná konzumace alkoholu nebo tabáku a užívání drog [39].

69. Zadruhé mimo lékařský kontext, se údaje mohou týkat zdraví, zejména pokud je pravděpodobné, že dané údaje, byť nepřímo, vypovídají o minulém, současném nebo budoucím stavu fyzického nebo duševního zdraví jednotlivce [40]. To je „šedá zóna“ [41] pojmu „údaje o zdravotním stavu“, která vyvolává otázku, do jaké míry může vést jejich nepřímá souvislost se zdravím k tomu, aby byly jako takové kvalifikovány. Rozhodující je zde to, zda je možné na základě daných údajů vyvodit závěry o zdravotním stavu subjektu údajů, ať už patologickém nebo

[34] – Viz rozsudky Lindqvist (bod 50) a Lindenapotheke (bod 81).

[35] – Viz rozsudky ze dne 1. srpna 2022, Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (C-184/20, dále jen „rozsudek Vyriausioji tarnybinės etikos komisija“, EU:C:2022:601, body 123 až 127), a Lindenapotheke (bod 83). Tento široký přístup k definici mohl být způsoben snahou „čelit potenciálním účinkům nových technologií velkých dat (*big data*), které by mohly získat velké množství poznatků o zdravotním stavu člověka zpracováním údajů, které pouze vypovídají něco o jeho zdravotním stavu“ (volný překlad) [viz Verhenneman, G., „Chapter III. – Understanding the Subject of Protection“, v *The Patient, Data Protection and Changing Healthcare Models*, Intersentia, Brusel, 2021 (1. vydání), s. 97 a násl., zvláště s. 109].

[36] – Viz Maisnier-Broché, L., „Fasc. 945: Données de santé à caractère personnel. – Régime général“, *JurisClasseur Communication*, 2019.

[37] – Viz Herveg, J. a Van Gyshesemm, J.-M., „Titre 16 – L'impact du Règlement général sur la protection des données dans le secteur de la santé“, v Le règlement général sur la protection des données (RGPD/GDPR), Larcier, Brusel, 2018 (1. vydání), s. 722.

[38] – Obdobně viz pracovní dokument o zpracování osobních údajů o zdravotním stavu v elektronických zdravotních záznamech (pracovní skupina zřízená podle článku 29, 15. února 2007, WP 131, bod II.2), který je k dispozici na adrese: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/opinion-recommendation/files/2007/wp131_en.pdf.

[39] – Viz příloha nadepsaná „Health data in apps and devices“ k dopisu pracovní skupiny zřízené podle článku 29 Komisi, GŘ Connect o mHealth ze dne 5. února 2015, s. 2, k dispozici na adrese: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/other-document/files/2015/20150205_letter_art29wp_ec_health_data_after_plenary_annex_en.pdf.

[40] – Viz zejména Pokyny 03/2020 ke zpracování údajů o zdravotním stavu pro účely vědeckého výzkumu v souvislosti s rozšířením onemocnění COVID-19, přijaté evropským inspektorem ochrany údajů dne 21. dubna 2020, bod 3.1, dostupné na adrese: https://www.edpb.europa.eu/sites/default/files/files/file1/edpb_guidelines_202003_healthdatascientificresearchcovid19_fr.pdf.

[41] – Schäfke-Zell, W., „Revisiting the definition of health data in the age of digitalized health care”, *International Data Privacy Law*, Oxford University Press, Oxford, svazek 2, č. 1, 2022, s. 33 až 43.

fyziologickém, bez ohledu na spolehlivost těchto závěrů. V tomto ohledu lze zohlednit kontextuální prvky [42], jakož i souvislost mezi danými informacemi a schopností vyvodit z nich určitý aspekt zdravotního stavu osoby [43].

70. Pracovní skupina zřízená podle článku 29 například považovala informace o příslušnosti určité osoby ke skupinám se zdravotním zaměřením, jako jsou „Weight Watchers“ nebo „Alcooliques anonymes (Anonymní alkoholici)“ za údaj o zdravotním stavu [44]. Kromě toho nezpracované údaje z „měření sebe sama“ (například hmotnost nebo krevní tlak zaznamenané připojenými hodinkami), které samy o sobě nejsou zdravotními údaji, mohou v kombinaci s dalšími informacemi umožnit vyvození závěrů o zdravotním stavu subjektu údajů. V tomto ohledu pracovní skupina zřízená podle článku 29 upozorňuje, že je třeba posuzovat každý případ zvlášť: aplikace, která sleduje a ukládá počet kroků učiněných během několika dnů a po týdnu tyto údaje vymaže, nemusí být zpracováním „údajů o zdravotním stavu“. Avšak aplikace, která kombinuje několik let kompletních kvantifikovaných záznamů o jednotlivci (sleduje například spánkový a pohybový režim, podrobné záznamy o stravě, hmotnosti, indexu tělesné hmotnosti, krevním tlaku a dalších životních statistikách, jakož i deník nálad), se považuje za aplikaci, která zpracovává údaje o zdravotním stavu. V tomto případě se za údaje o zdravotním stavu považují nejen závěry a dedukce, ale i nezpracované údaje [45].

Použití v projednávané věci

71. Ve sporu v původním řízení dotčená právní úprava stanoví, že kromě jmen dotčených sportovců a doby pozastavení jejich činnosti se zveřejní i důvody tohoto pozastavení činnosti s odkazem na kategorii zjištěných protiprávních jednání. Pokud se protiprávní jednání týká zakázané látky nebo metody, je tato skutečnost rovněž uvedena v tiskové zprávě zveřejněné na internetových stránkách ÖADR [46].

[42] – Viz stanovisko generálního advokáta M. Szpunara ve věci Lindenapotheke (C-21/23, EU:C:2024:354, bod 47).

[43] – Viz příloha nadepsaná „Health data in apps and devices“ k dopisu pracovní skupiny zřízené podle článku 29 Komisi, GŘ Connect o mHealth ze dne 5. února 2015, s. 2, dostupná na adrese: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/other-document/files/2015/20150205_letter_art29wp_ec_health_data_after_plenary_annex_en.pdf. Viz také Verhenneman, G., „Chapter III. – Understanding the Subject of Protection“, v *The Patient, data protection and Changing Healthcare Models*, Intersentia, Brusel, 2021 (1. vydání), s. 97 a násl. Je třeba poznamenat, že i nejistou souvislost lze zohlednit (viz Mascret, C., „Arret ‚Lindenapotheke‘: vers une protection renforcée des données de santé et une uverture des voies de recours en matiere de protection des données (CJUE, 4 octobre 2024, C-21/23)“, *Journal de droit européen*, 2025/1, s. 17 až 20.

[44] – Viz příloha nadepsaná „Health data in apps and devices“ k dopisu pracovní skupiny zřízené podle článku 29 Komisi, GŘ Connect o mHealth ze dne 5. února 2015, s. 2, k dispozici na tomto odkazu: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/other-document/files/2015/20150205_letter_art29wp_ec_health_data_after_plenary_annex_en.pdf. K rozdílu mezi spotřebními návyky a závislostí, viz také Borges, G., „Der Mann mit der Brille und die DSGVO – Der Begriff des Gesundheitsdatums“, *Rechtswissenschaft*, svazek 14, č. 2, 2023, spec. s. 172 a 173.

[45] – V tomto ohledu viz příloha nadepsaná „Health data in apps and devices“ k dopisu pracovní skupiny zřízené podle článku 29 Komisi, GŘ Connect o mHealth ze dne 5. února 2015, s. 2 a poznámka pod čarou č. 5, k dispozici na adrese: https://ec.europa.eu/justice/article-29/documentation/other-document/files/2015/20150205_letter_art29wp_ec_health_data_after_plenary_annex_en.pdf. Stejně tak nákupní zvyklosti v supermarketech nejsou samy o sobě údaji o zdravotním stavu, ale mohou se jimi stát, pokud jsou kombinovány a analyzovány s cílem sledovat stavy, jako je obezita nebo cukrovka.

[46] – Ustanovení, že zveřejnění se provádí, „aniž by bylo možné vysledovat údaje o zdravotním stavu subjektu údajů“, nestačí k vyloučení relevantnosti zde položené otázky. Mám za to, že tato formulace se vztahuje na případy, kdy je udělena výjimka pro terapeutické použití (která za určitých podmínek umožňuje sportovci trpícímu nemocí užívat zakázanou látku nebo zakázanou metodu, aniž by tyto informace byly zveřejněny a došlo k porušení), nebo na podrobnosti o výsledcích testů, o které se v projednávané věci nejedná.

72. Nejprve je třeba připomenout, že porušení antidopingových pravidel, která jsou zveřejňována, jsou rozdělena do několika kategorií [47].

73. Podobně jako rakouský úřad pro ochranu údajů se domnívám, že z hlediska pojmu „údaje o zdravotním stavu“ by měla být zkoumána pouze porušení z kategorií 2.1 a 2.2. Ostatní porušení se týkají deliktního chování, které podle mého názoru nemůže odhalovat, a to ani nepřímo, informace o zdravotním stavu subjektu údajů. Například informace o tom, že sportovec nesplnil svou povinnost informovat o místě pobytu (porušení kategorie 2.4) nebo že obchodoval se zakázanými látkami (porušení kategorie 2.7), neodhaluje žádné informace o jeho zdravotním stavu.

74. Dále je třeba poznamenat, že zjištění porušení kategorie 2.1 a 2.2 zahrnuje antidopingové testy dotyčného sportovce a analýzu vzorků za účelem zjištění zakázaných látek a metod. Dodávám, že tyto analýzy provádějí akreditovaní odborníci [48], a tedy v kvazilékařském, či dokonce lékařském kontextu. Zjištění takových porušení nás proto vrací k pojmu „informace získané během provádění testů nebo vyšetřování části těla nebo tělesných látek“ ve smyslu bodu 35 odůvodnění GDPR. Takové informace by proto mohly být považovány z *podstaty* za údaje o zdravotním stavu.

75. V tomto ohledu je test zajisté prováděn za účelem odhalení dopingových látek užívaných ke zlepšení sportovního výkonu a zpracování, které spočívá ve zveřejnění daných informací, slouží k represivnímu a odrazujícímu cíli ve vztahu k dotčenému sportovci. Je však třeba připomenout, že sledovaný cíl není pro *kvalifikaci* dotčených údajů relevantní [49].

76. Stejně tak mi nepřipadá přesvědčivá skutečnost, že dopingové látky nejsou léčivými přípravky. Pojem „údaje o zdravotním stavu“ totiž nezahrnuje pouze lékařské údaje pro léčebné účely. Některé léky ostatně mohou být při nesprávném použití zdraví škodlivé. Kromě toho boj proti dopingu má zajisté za cíl podporovat spravedlnost a rovnost mezi sportovci, ale je také otázkou zdraví [50]. Řada látek nebo metod je přitom zakázána kvůli jejich škodlivým účinkům na zdraví, i když se tento účinek liší v závislosti na přípravku, vstřebaném množství nebo tělesné konstituci subjektu údajů [51].

[47] – Seznam těchto kategorií porušení, označených čísly 2.1 až 2.11, lze nalézt zejména na internetových stránkách NADA a ve WADC. Souhrnně lze říci, že porušení kategorie 2.1 odpovídají přítomnosti zakázané látky nebo jejích metabolitů nebo markerů ve vzorku sportovce; 2.2 použití nebo pokusu o použití zakázané látky nebo zakázané metody sportovcem; 2.3 vyhýbání se, odmítnutí nebo nedostavení se k odběru vzorku ze strany sportovce; 2.4 porušení povinnosti informovat o místě pobytu; 2.5 podvádění nebo pokus o podvádění v průběhu kterékoli částí dopingové kontroly ze strany sportovce či jiné osoby; 2.6 držení zakázané látky nebo zakázané metody sportovcem či doprovodným personálem sportovce; 2.7 obchodování nebo pokus o obchodování s jakoukoli zakázanou látkou nebo zakázanou metodou sportovcem či jinou osobou; 2.8 podání nebo pokus o podání jakékoli zakázané látky nebo zakázané metody sportovci při soutěži nebo v období mimo soutěž jakýmkoli sportovcem či jinou osobou; 2.9 spoluúčast nebo pokus o spoluúčast sportovcem nebo jinou osobou; 2.10 zakázané spolčování sportovcem nebo jinou osobou; a 2.11 jednání sportovce nebo jiné osoby s cílem odradit od nahlášení orgánům nebo se mstít za takové nahlášení.

[48] – Článek 6.1 WADC stanoví využívání akreditovaných nebo schválených laboratoří.

[49] – Viz bod 63 tohoto stanoviska.

[50] – Kromě článku 165 SFEU a četných mezinárodních předpisů, viz rozsudek ESLP ze dne 18. ledna 2018, Fédération Nationale des Associations et Syndicats de Sportifs (FNASS) a další v. Francie (CE:ECHR:2018:0118JUD004815111, bod 165), a rozsudek Meca-Medina a Majcen v. Komise (bod 43).

[51] – V tomto ohledu viz článek 4.3 WADC týkající se kritérií pro zařazování látek a metod na seznam zakázaných látek a metod, která odkazují zejména na lékařské nebo vědecké důkazy prokazující, že „použití látky nebo metody představuje skutečné nebo potenciální riziko pro zdraví sportovce“. Viz také například účinky látek zakázaných ve sportu na zdraví uvedené ve „Vidal“, informačním nástroji o zdravotnických přípravcích, jehož databázi schvaluje francouzský Haute Autorité de Santé (Vysoký úřad pro zdraví) (HAS) (Les substances interdites dans la pratique sportive – VIDAL, k dispozici na adrese: https://www.vidal.fr/sante/sport/sport-medicaments/sport-dopage-substances-interdites/tous-sports.html).

77. Pro účely kvalifikace dotčených údajů, bez ohledu na skutečnost, že cílem, o který sportovec usiluje, je zlepšení jeho výkonnosti, proto nelze podle mého názoru přehlížet účinky vstřebání zakázané látky na zdraví uvedeného sportovce, ať už jsou tyto účinky současné nebo budoucí.

78. Jsem rovněž toho názoru, že skutečnost, že název zakázané látky zjištěné v těle zveřejňuje ÖADR na internetu, může veřejnost informovat o rizicích, která může její vstřebání znamenat pro zdraví dotyčného sportovce.

79. Je zajisté pravda, že pouhé uvedení názvu zakázané látky přítomné v těle by mohlo být považováno za nedostatečné k odhalení informací o zdravotním stavu, a to i budoucím, dotyčného sportovce. Samotný *obsah* informace by v tomto ohledu mohl být považován za příliš stručný a souvislost se zdravotním stavem za značně nepřímou, nebo dokonce příliš hypotetickou na to, aby se jednalo o „údaje o zdravotním stavu" ve smyslu GDPR. Nelze však vyloučit, že v kombinaci s dalšími prvky mohou tyto informace, byť *nepřímo*, odhalit *na základě myšlenkové asociace nebo dedukce* informace o zdravotním stavu subjektu údajů, a to i budoucím.

80. Domnívám se proto, že uvedení názvu dotyčné látky (nebo její kategorie) poskytuje údaje, které, i když nejsou příliš podrobné, mohou odhalit, byť nepřímo, informace o zdravotním stavu subjektu údajů. Ve zvláštním kontextu GDPR představuje takový údaj za určitých okolností, které přísluší ověřit předkládajícímu soudu, „údaje o zdravotním stavu" ve smyslu čl. 4 bodu 15 a čl. 9 odst. 1 GDPR ve spojení s bodem 35 odůvodnění tohoto nařízení.

81. Naproti tomu se domnívám, že tak by tomu nebylo, pokud by předmětná zakázaná látka (nebo její kategorie) nebyla uvedena. V takovém případě by totiž souvislost mezi zjištěním protiprávního jednání v důsledku přítomnosti zakázané látky v těle na jedné straně a informací o zdravotním stavu subjektu údajů na straně druhé nebylo možné vytvořit ani „na základě myšlenkové asociace nebo dedukce". Tato souvislost by pak podle mého názoru byla příliš nepřímá na to, aby zveřejňované informace spadaly do kategorie „údajů o zdravotním stavu" podle GDPR.

Závěry k druhé otázce

82. Navrhuji proto, aby Soudní dvůr rozhodl, že čl. 9 odst. 1 GDPR musí být vykládán v tom smyslu, že zveřejnění jména dotčeného sportovce, doby pozastavení jeho činnosti a důvodů tohoto pozastavení nepředstavuje zpracování údajů o zdravotním stavu ve smyslu tohoto ustanovení, ledaže tyto důvody zahrnují název zakázané látky nebo zakázaných látek, jejichž přítomnost byla zjištěna v těle dotyčného sportovce, neboť tento údaj může, byť nepřímo, odhalit informace o zdravotním stavu, a to i budoucím, dotyčného sportovce, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K páté otázce

83. Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda předmětné zveřejnění představuje zpracování osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů ve smyslu článku 10 GDPR. V tomto ohledu uvádí, že mezi tresty ve sporu v původním řízení patří odebrání titulů a ocenění, jakož i několikaleté pozastavení činnosti nebo doživotní zákaz účasti ve všech soutěžích (národních i mezinárodních). Rovněž uvádí, že podle čl. 24 odst. 4 ADBG nemohou sportovní organizace „nasazovat" osoby, na které se vztahuje pozastavení činnosti podle antidopingových předpisů, a nemohou je tedy zaměstnávat za úplatu.

84. Před provedením rozboru povahy dotčených odsouzení a antidopingových porušení připomenu otázku trestněprávní kvalifikace v kontextu článku 10 GDPR.

Otázka „trestní" povahy rozsudků a činů ve smyslu článku 10 GDPR

85. Je třeba připomenout, že unijní normotvůrce nezakazuje zpracování osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů, ale podrobuje je posílenému dozoru, jelikož může mít významný dopad na život subjektů údajů, zejména pokud jde o zásah do pověsti nebo diskriminaci v jiných oblastech. Takové zpracování těchto údajů se může provádět pouze „pod dozorem orgánu veřejné moci", nebo pokud právní předpisy povolující toto zpracování údajů stanoví „vhodné záruky, pokud jde o práva a svobody subjektů údajů"[52]. Článek 10 GDPR vyhrazuje tuto zvýšenou ochranu pouze pro oblast trestní, přičemž se rozumí, že pojem „trestní" se vztahuje jak k „rozsudkům", tak „činům"[53].

86. Vedení rejstříků trestních rozsudků a trestných činů soukromými subjekty[54], například v rámci boje proti praní špinavých peněz nebo v rámci činnosti forenzních laboratoří[55], proto může spadat do oblasti působnosti článku 10 GDPR. Dalším příkladem je zpracování osobních údajů společnostmi pronajímajícími vozidla, které identifikují a označují řidiče, jenž porušil zákon o silničním provozu.

87. V projednávané věci je tedy otázkou, zda „sportovní rejstřík", který NADA a ÖADR zveřejňují na internetu, představuje „rejstřík" rozsudků v trestních věcech a trestných činů, který spadá do oblasti působnosti článku 10 GDPR, a tudíž vyžaduje zvýšenou ochranu.

Analýza „trestní" povahy rozsudků v antidopingových věcech a antidopingových porušení ve smyslu článku 10 GDPR

88. Podle judikatury Soudního dvora pojem „trestný čin", který je rozhodující pro určení toho, zda se na zpracování osobních údajů, uplatní článek 10 GDPR, musí být v celé Unii vykládán autonomním a jednotným způsobem, přičemž tento výklad je třeba nalézt s přihlédnutím k cíli tohoto ustanovení a k jeho kontextu, aniž je v tomto ohledu rozhodující, jakým způsobem kvalifikuje tyto činy dotčený členský stát, jelikož tato kvalifikace se může v jednotlivých zemích lišit.

[52] – Viz rozsudky Latvijas Republikas Saeima (bod 100) a ze dne 7. března 2024, Endemol Shine Finland (C-740/22, EU:C:2024:216, bod 49). Obdobně viz podle čl. 8 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů (Úř. věst 1995, L 281, s. 31; Zvl. vyd. 13/15, s. 355) rozsudek ze dne 24. září 2019, GC a další (Odstranění odkazů na citlivé údaje) (C-136/17, EU:C:2019:773).

[53] – Viz rozsudek Latvijas Republikas Saeima (body 77 až 79) v návaznosti na stanovisko generálního advokáta M. Szpunara ve věci Latvijas Republikas Saeima (Trestné body) (C-439/19, EU:C:2020:1054, body 74 až 78).

[54] – Je třeba připomenout, že zpracování osobních údajů pro tyto účely *příslušnými orgány* ve smyslu směrnice 2016/680 spadá do oblasti působnosti této směrnice jako *lex specialis* (viz bod 34 tohoto stanoviska), a nikoli GDPR jako *lex generalis*. Pokud však zpracování provádějí soukromé subjekty (nebo příslušné orgány, ale pro jiné účely, než jsou stanoveny ve směrnici 2016/680), pravděpodobně se použije GDPR, zejména pak jeho článek 10.

[55] – Viz bod 19 odůvodnění GDPR.

89. Pro posuzování trestní povahy protiprávního jednání jsou tak relevantní tři „kritéria z judikátu Engel“ formulovaná Soudním dvorem [56], a to právní kvalifikace protiprávního jednání ve vnitrostátním právu, samotná povaha protiprávního jednání a míra přísnosti sankce, která dotčené osobě hrozí.

90. I když posoudit ve světle těchto kritérií, zda mají předmětné rozsudky a protiprávní jednání v původním řízení trestní povahu ve smyslu článku 10 GDPR přísluší předkládajícímu soudu, Soudní dvůr, rozhodující o předběžné otázce, může poskytnout upřesnění, která poslouží tomuto soudu jako vodítko pro jeho výklad [57].

91. Budu tedy analyzovat inkriminovaná porušení a odsuzující rozhodnutí z hlediska těchto tří kritérií.

– *Právní kvalifikace protiprávního jednání ve vnitrostátním právu*

92. Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že podle rakouského práva vede ÖADR *disciplinární* řízení jménem příslušné sportovní federace. Stejně tak rakouská vláda na jednání zdůraznila, že antidopingová právní úprava je úpravou *sui generis*, jelikož antidopingová porušení jsou porušením pravidel příslušných sportovních federací, k jejichž dodržování se sportovci zavazují [58], a nikoliv porušením zákona.

93. Kvalifikace antidopingových porušení ve vnitrostátním právu tedy neodpovídá „trestněprávní“ kvalifikaci ve smyslu článku 10 GDPR.

94. Dosah tohoto prvního Engelova kritéria je však třeba relativizovat, neboť i v případě protiprávních jednání, která nejsou ve vnitrostátním právu kvalifikována jako „trestněprávní“, může taková povaha vyplývat ze samotné povahy předmětného protiprávního jednání a z míry přísnosti sankcí, které za něj mohou být uloženy [59]. To platí zejména pro antidopingové předpisy, protože zavedený nadstátní systém zahrnuje různé mezinárodní a vnitrostátní subjekty [60] a členské státy začlenily WADC různými způsoby do svých právních systémů. Uplatňování antidopingových předpisů se proto v jednotlivých státech nutně liší v závislosti na různých modelech státní organizace, i když se zdá, že ve většině členských států nemají NADO v tomto ohledu trestní pravomoci [61].

95. Je proto třeba analyzovat další dvě kritéria z judikátu Engel.

[56] – Kritéria takto pojmenovaná s odkazem na rozsudek, v němž je ESLP poprvé stanovil: ESLP, 8. června 1976, Engel v. Nizozemsko (EC:ECHR:1976:0608JUD000510071, bod 82). Tato kritéria Soudní dvůr přijal zejména v rozsudku ze dne 5. června 2012, Bonda (C-489/10, EU:C:2012:319, bod 37 a násl.). Viz také rozsudek Latvijas Republikas Saeima (body 85 a 87, jakož i citovaná judikatura).

[57] – Viz rozsudky ze dne 20. března 2018, Menci (C-524/15, EU:C:2018:197, bod 27), a ze dne 14. září 2023, Volkswagen Group Italia a Volkswagen Aktiengesellschaft (C-27/22, EU:C:2023:663, bod 46).

[58] – Vstupem do sportovních organizací a účastí na sportovních akcích a soutěžích se profesionální sportovci zavazují (smluvně nebo svým souhlasem), že se nebudou uchylovat k dopingovým praktikám.

[59] – Viz rozsudek Latvijas Republikas Saeima (bod 88 a citovaná judikatura).

[60] – Kromě mezinárodních a národních sportovních federací lze uvést příslušné orgány určené na národní úrovni, včetně „národních antidopingových organizací“ (dále jen „NADO“), což jsou subjekty určené jednotlivými zeměmi jako hlavní orgány odpovědné za antidopingové programy na národní úrovni, které jsou uvedeny na internetových stránkách WADA (viz program NADO, který je k dispozici adrese: https://www.wada-ama.org/fr/programme-des-onad).

[61] – Viz Generální ředitelství pro vzdělávání, mládež, sport a kulturu (Evropská komise), van der Sloot, B., Paun, M., Leenes, R., a další, *Anti-doping & Data Protection: An evaluation of the anti-doping laws and practices in the EU Member States in the light of the General Data Protection Regulation*, Úřad pro publikace Evropské unie, 2017, zvláště s. 58, dostupné na adrese: https://data.europa.eu/doi/10.2766/042641.

– *Povaha protiprávního jednání*

96. Toto druhé kritérium vyžaduje ověřit, zda sankce odpovídající dotčenému protiprávnímu jednání sleduje zejména represivní účel; pouhá okolnost, že sleduje i preventivní účel ji sama o sobě její kvalifikace coby „trestní sankce“ nemůže zbavit. Je totiž v samotné povaze trestních sankcí, že sledují jak represi, tak prevenci protiprávních jednání. Naproti tomu opatření, které se omezuje na nahrazení újmy způsobené předmětným protiprávním jednáním, trestní povahu nemá [62].

97. Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že existují dvě kategorie sankcí za antidopingová porušení.

98. Na jedné straně se jedná o odnětí titulů a cen, které spočívá ve vrácení výher za účelem jejich přerozdělení sportovcům, kteří by na ně měli nárok, kdyby se sankcionovaný sportovec soutěže nezúčastnil. Taková sankce se jeví jako reakce na porušení „pravidel hry“ (*lex sportiva*) a lze ji považovat za sankci, jejímž hlavním cílem je obnovit spravedlnost soutěží [63], ačkoli to nijak nesnižuje její trestní charakter ve vztahu k dotčenému sportovci.

99. Na druhé straně se jedná o vyloučení z účasti na sportovních soutěžích, které může trvat několik měsíců nebo několik let, nebo dokonce, jako v případě jednoho z žalobců v původním řízení, doživotní zákaz účasti na všech soutěžích. Takové pozastavení činnosti lze jistě považovat za snahu „vykázat“ sportovce, jenž se provinil, aby byl odstraněn nebo vyloučen ze společenství sportovců, a tím zachovat integritu tohoto společenství. Jeho smyslem je však také sankcionovat sportovce, který porušil antidopingová pravidla, jež se zavázal respektovat, a odradit ostatní sportovce od stejného jednání.

100. Primárním účelem těchto antidopingových sankcí, nebo přinejmenším pozastavením účasti na soutěžích, tedy není napravit škodu, která vznikla třetím stranám v důsledku porušení pravidel, ale potrestat jednání dotyčného sportovce, což lze považovat za rozsudek v trestní věci [64]. V tomto ohledu mají antidopingové předpisy, i když nejsou souborem trestního práva, represivní poslání [65].

101. Nicméně „trestní“ kvalifikace podle tohoto druhého kritéria z judikátu Engel by mohla vyvolat dvě skupiny pochybností.

[62] – Viz rozsudky ze dne 20. března 2018, Garlsson Real Estate a další (C-537/16, EU:C:2018:193, bod 33); Latvijas Republikas Saeima (bod 89); ze dne 23. března 2023, Dual Prod (C-412/21, EU:C:2023:234, bod 30); ze dne 4. května 2023, MV – 98 (C-97/21, EU:C:2023:371, bod 42), a ze dne 14. září 2023, Vinal (C-820/21, EU:C:2023:667, bod 50).

[63] – Viz Diakité, A., „Chapitre 2. La mise en oeuvre des sanctions applicables aux athlètes à l'épreuve du respect des droits fondamentaux“, v *La mise en oeuvre du Code mondial antidopage par les Etats*, Bruylant, Brusel, 2023 (1. vydání), bod 1145; Rouiller, C., „Avis de droit sur la compatibilité de l'article 10.2 du Code mondial antidopage avec les principes fondamentaux du droit national suisse“, 25. října 2005, s. 20 a násl. (k dispozici na adrese: https://www.wada-ama.org/sites/default/files/resources/files/Compatibilit%C3 %A9_droit_suisse_Document_entier.pdf).

[64] – V tomto ohledu viz judikatura ESLP, která zohledňuje cíl (trestní nebo nápravný) uložené sankce [ESLP, 23. listopadu 2006, Jussila v. Finsko (EC:ECHR:2006:1123JUD007305301, bod 38)].

[65] – V tomto smyslu viz Diakité, A., „Chapitre 2. La mise en oeuvre des sanctions applicables aux athlètes à l'épreuve du respect des droits fondamentaux“, v *La mise en oeuvre du Code mondial antidopage par les Etats*, Bruylant, Brusel, 2023 (1. vydání), s. 501 a násl., zvláště bod 1143.

102. První pochybnost vyplývá ze zjištění, že disciplinární řízení byla štrasburským soudem zpravidla řešena v rámci občanskoprávní části článku 6 EÚLP [66], s výjimkou například případů, kdy se jedná o zbavení svobody a sankce je dostatečně přísná [67].

103. Štrasburský soud má zejména za to, že článek 6 EÚLP je použitelný ve svém občanskoprávní části na „spory týkající se odnětí práva vykonávat povolání“ [68], včetně oblasti sportu [69].

104. Trestní povaha zákazu výkonu povolání tedy není samozřejmá, ba naopak.

105. Zdá se mi však, že nelze *ipso facto* a absolutně vyvozovat, že disciplinární sankce vedoucí k pozastavení účasti na sportovních soutěžích nemůže být nikdy trestněprávní záležitostí.

106. Takový přístup by se totiž jevil jako ryze formální.

107. Kromě toho je třeba mít na paměti, že obě části článku 6 EÚLP, občanskoprávní a trestněprávní, se nemusí nutně vylučovat [70].

108. Konečně je třeba mít na paměti, že štrasburský soud zkoumá trestní nebo občanskoprávní povahu daného protiprávní jednání s ohledem na žalobní důvody, které mu byly předloženy, a pro účely posouzení, zda se záruky spravedlivého procesu stanovené v článku 6 EÚLP použijí v jejich občanskoprávní (odstavec 1) nebo trestněprávní (odstavce 1 až 3) části.

109. Naproti tomu v kontextu článku 10 GDPR jde o posouzení, zda se jedná o rozsudek v trestní věci nebo trestný čin, pro účely určení, zda se dané zpracování (v tomto případě zveřejnění) týká informací zasluhujících zvýšenou ochranu zahrnující dozor orgánu veřejné moci. Kromě toho nic nebrání přijetí širšího výkladu zaručujícího zvýšenou ochranu dotčených práv a svobod [71]. Právě v tomto kontextu článku 10 GDPR je tedy na předkládajícím soudu, aby posoudil, zda jsou splněna kritéria z judikátu Engel, zejména pak druhé kritérium týkající se povahy protiprávního jednání.

[66] – Ke shrnutí judikatury v této oblasti viz ESLP, 6. listopadu 2018, Ramos Nunes de Carvalho e Sá v. Portugalsko (EC:ECHR:2018:1106JUD005539113, bod 123), a 5. března 2020, Peleki v. Řecko (EC:ECHR:2020:0305JUD006929112, bod 35). V tomto ohledu viz také stanovisko ke Světovému antidopingovému kodexu (návrh kodexu 2021) ze dne 13. října 2019 bývalého předsedy ESLP, Costa, J.-P., zvláště s. 5 a násl. dostupné na adrese: https://www.wada-ama.org/sites/default/files/resources/files/avis_2019_code_mondial_13_octobre.pdf.

[67] – Porušení vojenské kázně, o které se jednalo ve věci Engel, zahrnující zařazení do kárné jednotky na dobu několika měsíců, bylo považováno za porušení, které spadá do působnosti trestněprávní části článku 6 EÚLP [ESLP, 8. června 1976, Engel a další v. Nizozemsko (EC:ECHR:1976:0608JUD000510071, bod 85)].

[68] – K použití článku 6 EÚLP v jeho občanskoprávní části na disciplinární řízení před orgány společností, v němž je přímo ohroženo právo vykonávat povolání, viz ESLP, 22. července 2021, Reczkowicz v. Polsko (EC:ECHR:2021:0722JUD004344719, body 183 až 185 a citovaná judikatura) ve vztahu k soudcům a advokátům; ESLP, 23. června 1981, Le Compte, Van Leuven a De Meyere v. Belgie (CE:ECHR:1981:0623JUD000687875, body 41 až 51) ve vztahu k lékařům; ESLP, 27. června 1997, Philis v. Řecko (č. 2) (CE:ECHR:1997:0627JUD001977392, bod 45) týkající se inženýra, jakož i ESLP, 5. března 2020, Peleki v. Řecko (CE:ECHR:2020:0305JUD006929112, bod 39) týkající se notáře.

[69] – Viz ESLP, 2. října 2018, Mutu a Pechstein v. Švýcarsko (EC:ECHR:2018:1002JUD004057510); ESLP, 3. září 2019, Bakker v. Švýcarsko (EC:ECHR:2019:0903DEC000719807); ESLP, 28. ledna 2020, Ali Rıza a další v. Švýcarsko (EC:ECHR:2019:0903DEC000719807). Turecko (EC:ECHR:2020:0128JUD003022610, body 153 až 161); ESLP, 18. května 2021, Sedat Doğan v. Turecko (EC:ECHR:2021:0518JUD004890914, bod 20), a ESLP, 18. května 2021, Naki a AMED Sportif Faaliyetler Kulübü Derneği v. Turecko (EC:ECHR:2021:0518JUD004892416, bod 20). Z nedávné doby viz také ESLP, 10. července 2025, Semenya v. Švýcarsko (EC:ECHR:2025:0710JUD001093421, zvláště bod 161).

[70] – Viz ESLP, 10. února 1983, Albert a Le Compte v. Belgie (EC:ECHR:1983:0210JUD000729975, bod 30 a citovaná judikatura); ESLP, 6. listopadu 2018, Ramos Nunes de Carvalho e Sá v. Portugalsko (EC:ECHR:2018:1106JUD005539113, bod 121) a ESLP, 1. června 2023, Grosam v. Česká republika (EC:ECHR:2023:0601JUD001975013, bod 112).

[71] – Viz ESLP, 22. prosince 2020, Gestur Jónsson a Ragnar Halldór Hall v. Island (EC:ECHR:2020:1222JUD006827314, bod 93).

110. Druhá pochybnost vyplývá ze skutečnosti, že antidopingová porušení a odsuzující rozhodnutí jsou namířena pouze proti určité skupině osob, a to sportovcům, podobně jako disciplinární sankce, které mají obecně zajistit, aby její členové dodržovali pravidla chování specifická pro danou skupinu [72]. Taková ustanovení mají chránit čest a pověst profese a udržovat důvěru veřejnosti v tuto profesi [73].

111. Takové zjištění zajisté umožňuje kvalifikovat protiprávní jednání jako „disciplinární“ v tom smyslu, že se vztahuje na určitý počet osob, na které se vztahuje soubor zvláštních pravidel. V tomto ohledu se projednávaná věc odlišuje od věci, v níž byl vydán rozsudek Latvijas Republikas Saeima, v níž se přidělování trestných bodů za dopravní přestupky zakládalo na předpisu s obecnou působností [74].

112. To však nevylučuje kvalifikaci jako „trestný čin“ ve smyslu článku 10 GDPR. Pokud by totiž užší působnost disciplinárních předpisů postačovala k tomu, aby protiprávní jednání nebylo kvalifikováno jako „trestné“, opět bychom se vrátili k čistě formálnímu přístupu k tomuto pojmu. Takový přístup je v rozporu s judikaturou, která v tomto ohledu vyžaduje, aby byl pro vymezení povahy protiprávního jednání hledán represivní nebo preventivní účel sankce v protikladu k čistě reparativnímu cíli.

113. V projednávané věci, jak již bylo uvedeno výše [75], přitom není účelem antidopingových odsouzení náhrada případné škody způsobené předmětnými protiprávními jednáními (nebo nikoli výhradně, pokud uvažujeme o škodě způsobené společenství sportovců), ale naopak sledování represivního účelu, který může vést k jejich kvalifikaci jako rozsudku „v trestní věci“ ve smyslu judikaturního výkladu tohoto druhého kritéria, a to bez ohledu na obecnou či neobecnou povahu použitelného předpisu. Uvádím ostatně, že Tribunal arbitral du sport (Mezinárodní sportovní arbitráž) (Švýcarsko), mezinárodní instituce nabízející rozhodčí nebo mediační řízení ve světě sportu, sám uznává v příslušných případech „kvazi trestní“ povahu antidopingových sankcí [76].

114. Navíc mohou některá antidopingová porušení, jako je obchodování se zakázanými látkami, vést k sankcím, které spadají jak pod antidopingové předpisy, tak pod vnitrostátní trestní právo. Štrasburský soud zajisté rozhodl, že skutečnost, že jednání, které může mít za následek disciplinární sankci, je zároveň trestným činem, nestačí k tomu, aby bylo možné považovat osobu odpovědnou podle disciplinárního práva za „obviněnou“ z trestného činu [77]. Podle mého názoru by to však mohl být prvek, který je třeba zohlednit v rámci druhého kritéria z judikátu Engel.

115. V důsledku toho se navzdory vysloveným výhradám domnívám, že v této fázi nelze vyloučit, že některá antidopingová porušení mohou být vzhledem ke své represivní nebo preventivní povaze považována za trestněprávní ve smyslu článku 10 GDPR.

[72] – Naopak skutečnost, že pravidlo postihující určité protiprávní jednání je určeno všem občanům, svědčí ve prospěch trestní povahy sankce [viz ESLP, 21. února 1984, Öztürk v. Německo (EC:ECHR:1984:0221JUD000854479, bod 53)].

[73] – Viz ESLP, 6. listopadu 2018, Ramos Nunes de Carvalho e Sá v. Portugalsko (EC:ECHR:2018:1106JUD005539113, bod 125).

[74] – Odlišuje se od skutkového stavu v rozsudku ze dne 20. března 2018, Garlsson Real Estate a další (C-537/16, EU:C:2018:193), v němž byla správní peněžitá pokuta za protiprávní jednání představující manipulaci s trhem založena na právním předpisu s obecnou působností.

[75] – Viz bod 100 tohoto stanoviska.

[76] – Mezinárodní sportovní arbitráž, 9. srpna 1999, č. 98/222, B. v. Mezinárodní triatlonová unie (ITU) (bod 43), dostupné na adrese https://jurisprudence.tas-cas.org/Shared%20Documents/222.pdf. V tomto smyslu viz také Soek, J., *The strict liability principle and the human rights of the athlets in doping cases*, T. M. C. Asser Press, The Hague, 2006, zvláště s. 272, podle kterého i když antidopingové disciplinární právo uplatňované sportovními federacemi a organizacemi není samo o sobě trestním právem, může být v určitých případech kvalifikován jako represivní systém, v jehož rámci se mají uplatnit zásady trestního práva.

[77] – Viz ESLP, 5. března 2020, Peleki v. Řecko (EC:ECHR:2020:0305JUD006929112, bod 36 a citovaná judikatura).

– *Míra přísnosti sankce*

116. Toto třetí kritérium z judikátu Engel je třeba posuzovat v závislosti na nejvyšším trestu stanoveném relevantními ustanoveními [78].

117. Tato míra přísnosti se přitom liší v závislosti na spáchaném antidopingovém porušení. Například doba trvání uloženého pozastavení činnosti se liší v závislosti na daném antidopingovém porušení. Stejně tak může v tomto ohledu hrát roli i recidiva a úmysl pachatele [79].

118. Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že v projednávané věci se může jednat o „pozastavení činnosti na několik let nebo doživotní zákaz účasti na všech soutěžích (národních i mezinárodních)“, což tedy může vést k trvalému zákazu výkonu povolání sportovce.

119. Je pravda, že se nejedná o trest odnětí svobody. To však není rozhodující, neboť „nedostatečná závažnost hrozícího trestu nemůže zbavit trestný čin jeho inherentně trestní povahy“ [80]. Kromě toho je v závislosti na době trvání pozastavení činnosti pravděpodobné, že profesionální sportovní kariéra dotyčné osoby skončí, zejména s ohledem na věk dotyčných osob a zjištění, že zejména v některých sportech je kariéra poměrně krátká.

120. K tomuto pozastavení činnosti, které může být „doživotní“, přistupuje praktická nemožnost najít si zaměstnání ve sportovní oblasti vzhledem k zákazu stýkat se s osobou s pozastavenou činností po celou dobu trvání pozastavení činnosti.

121. K hospodářským a finančním důsledkům pro dotyčnou osobu se přidává rovněž odsouzení ze strany společnosti a stigmatizace jak ve veřejné, tak v soukromé sféře.

122. Z toho podle mého názoru vyplývá, že takový trest je dostatečně závažný, aby *měl účinek rovnocenný rozsudku v trestní věci* ve smyslu článku 10 GDPR, což však přísluší posoudit předkládajícímu soudu v každém konkrétním případě.

123. V důsledku toho se domnívám, že antidopingová porušení a antidopingové rozsudky by měly být v zásadě považovány za spadající do disciplinární sféry, s výjimkou případů, kdy je odsouzení natolik závažné, že spadá do trestní sféry. Takové posouzení, které nelze zpochybnit pouze na základě kvalifikace ve vnitrostátním právu, je rovněž v souladu s represivním a preventivním cílem odsouzení, který přiznává spáchanému protiprávnímu jednání trestněprávní povahu. V této souvislosti by tedy doživotní zákaz účasti v jakékoli soutěži mohl podle mého názoru představovat *sankci s účinkem rovnocenným trestní sankci*, která by mohla vyvolat použitelnost článku 10 GDPR.

124. Konečně dodávám, že mě nepřesvědčil argument NADA, který upozorňuje na důsledky, které by mělo uplatňování článku 10 GDPR na zpracování údajů týkajících se disciplinárních provinění a odsouzení pro všechny profesní organizace. V tomto případě se totiž nejedná o obecnou a abstraktní „kriminalizaci“ všech disciplinárních provinění a odsouzení. Výše uvedená analýza ukázala, že posouzení je třeba provést na základě okolností každého

[78] – Viz rozsudek ze dne 4. května 2023, MV – 98 (C-97/21, EU:C:2023:371, bod 46), a ESLP, 9. října 2003, Ezeh a Connors v. Spojené království (EC:ECHR:2003:1009JUD003966598, bod 120).

[79] – K systému sankcí viz článek 10 WADC. Viz také Soek, J., *The strict liability principle and the human rights of the athlets in doping cases*, T. M. C. Asser Press, Haag, 2006, zvláště. s. 195 a násl.

[80] – Viz ESLP, 22. prosince 2020, Gestur Jónsson a Ragnar Halldór Hall v. Island (EC:ECHR:2020:1222JUD006827314, bod 78), týkající se pochybení advokátů při jednání.

jednotlivého případu a s ohledem na výklad článku 10 GDPR, který při existenci „rejstříku“ rozsudků v trestních věcech a trestných činů spadajících do jeho působnosti ukládá zvýšenou ochranu. Právní základ pro zpracování údajů týkajících se takových protiprávních jednání a odsouzení kvalifikovaných jako „trestněprávní“ může ostatně spočívat také v právních předpisech Unie nebo členských států, které stanoví „vhodné záruky“.

Závěry k páté otázce

125. Domnívám se, že na pátou otázku je třeba odpovědět tak, že článek 10 GDPR musí být vykládán v tom smyslu, že se může vztahovat na zpracování osobních údajů týkajících se odsouzení nebo protiprávních jednání podle antidopingových vnitrostátních právních předpisů, pokud bez ohledu na kvalifikaci těchto protiprávních jednání podle vnitrostátního práva mají odsouzení, která jsou s nimi spojená, represivní účel a vykazují takovou míru přísnosti, že mají účinek rovnocenný trestní sankci, což přísluší posoudit předkládajícímu soudu.

K šesté otázce

126. V případě kladné odpovědi na pátou otázku se předkládající soud táže, zda činnost nebo rozhodnutí orgánu, kterému byl v souladu s článkem 10 GDPR svěřen dozor nad zpracováním osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů či souvisejících bezpečnostních opatření, podléhají soudnímu přezkumu.

127. Zaprvé je třeba upřesnit, že dotčeným orgánem je „orgán veřejné moci“ ve smyslu článku 10 GDPR, který by neměl být zaměňován s „dozorovým orgánem“ ve smyslu článku 51 GDPR[81]. Je třeba rovněž připomenout, že zpracování osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů lze provádět pouze pod dozorem orgánu veřejné moci nebo pokud je povoleno právem Unie nebo členského státu, v němž se stanoví vhodné záruky týkající se základních práv a zájmů subjektu údajů[82]. Odpověď na tuto otázku je proto třeba koncipovat ve spojení s odpověďmi na třetí a čtvrtou předběžnou otázku, které jsou přezkoumány dále[83].

128. Zadruhé je třeba konstatovat, že GDPR neobsahuje definici pojmu „orgán veřejné moci“ nebo „dozor orgánu veřejné moci“ ve smyslu článku 10 tohoto nařízení. V tomto ohledu je na členských státech, aby určily, který subjekt vykonává „dozor orgánu veřejné moci“ v případě zpracování osobních údajů ve smyslu článku 10 GDPR. Jak uvádí Komise, není vyloučeno, aby za takový subjekt bylo považováno několik útvarů, které nemusí být nutně „správcem“.

129. Zatřetí je skutečností, že znění článku 10 GDPR samo o sobě nestanoví soudní přezkum činnosti nebo rozhodnutí tohoto „orgánu veřejné moci“. Nicméně kontextuální výklad tohoto ustanovení hovoří ve prospěch takového přezkumu, pokud subjekty údajů hodlají uplatnit svá práva. Stejně jako několik zúčastněných stran se totiž domnívám, že přezkum úkonů týkajících se zpracování osobních údajů, včetně případů, kdy tento přezkum následuje po rozhodnutí orgánu veřejné moci ve smyslu článku 10 GDPR, musí být v souladu s čl. 79 odst. 1 GDPR, i když se na něj předkládající soud ve své otázce neodvolává. Podle tohoto ustanovení, aniž jsou dotčeny

[81] – Dozorovým úřadem ve smyslu tohoto ustanovení je zde rakouský úřad pro ochranu údajů.

[82] – K věci, v níž vyvstává otázka, zda vnitrostátní právo v oblasti podmínek přístupu k rejstříku trestů poskytuje dostatečné záruky, viz věc Komise v. Maďarsko (Hodnoty Unie) (C-769/22, 2023/C 54/19) (Úř. věst. 2023, C 54, s. 16), která v době přípravy tohoto stanoviska byla projednávána, a stanovisko generální advokátky T. Ćapeta ze dne 5. června 2025 v této věci (EU:C:2025:408, zvláště body 356 až 359).

[83] – Viz body 132 až 180 tohoto stanoviska.

jakékoli správní nebo mimosoudní prostředky nápravy, včetně práva podat stížnost u dozorového úřadu podle článku 77 tohoto nařízení, má každý subjekt údajů právo na účinný soudní prostředek nápravy, pokud se domnívá, že jeho práva podle tohoto nařízení byla porušena v důsledku zpracování jeho osobních údajů provedeného v rozporu s týmž nařízením. Kromě toho samotná existence účinného soudního přezkumu, jehož cílem je zajistit dodržování unijního práva, je vlastní právnímu státu, jak zdůrazňuje finská vláda.

130. Začtvrté takový výklad potvrzuje cíl sledovaný článkem 10 GDPR, a sice zajistit zvýšenou ochranu při zpracování, které může z důvodu zvláštní citlivosti dotčených údajů zvláště závažným způsobem zasáhnout do základních práv na respektování soukromého života a na ochranu osobních údajů [84]. Výklad článku 10 GDPR, který by *a priori* a obecně vylučoval činnosti nebo rozhodnutí orgánu veřejné moci ve smyslu tohoto ustanovení ze soudního přezkumu, by byl v rozporu s těmito účely.

131. Za těchto okolností a při absenci jakéhokoli dalšího upřesnění, pokud jde o činnosti nebo rozhodnutí dotčeného orgánu veřejné moci, se domnívám, že na šestou otázku je třeba odpovědět tak, že článek 10 GDPR, nahlížený ve světle čl. 79 odst. 1 téhož nařízení, musí být vykládán v tom smyslu, že činnosti nebo rozhodnutí orgánu, kterému byl na základě tohoto ustanovení svěřen dozor nad zpracováním osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů a přestupky nebo souvisejících bezpečnostních opatření, musí podléhat soudnímu přezkumu.

Ke třetí a čtvrté otázce

132. Podstatou těchto dvou otázek předkládajícího soudu, které lze posoudit společně, je, zaprvé, zda lze čl. 5 odst. 1 písm. a) a c) a čl. 6 odst. 3 druhý pododstavec GDPR vykládat v tom smyslu, že brání povinnosti uložené vnitrostátním právem vnitrostátním antidopingovým orgánům zveřejnit dotčené osobní údaje, konkrétně jména sportovců potrestaných za porušení antidopingových pravidel, dobu trvání uloženého pozastavení činnosti a jeho důvody.

133. Zadruhé se předkládající soud táže, zda GDPR vyžaduje, aby správce před zveřejněním v každém jednotlivém případě poměřil dotčené zájmy, nebo zda postačuje přezkum přiměřenosti stanovený normotvůrcem.

K přiměřenosti daného zveřejnění

134. V ADBG vnitrostátní zákonodárce stanovil bezplatné zpřístupnění určitých údajů (jméno sportovce, doba trvání a důvody pozastavení činnosti) [85] spolkovým sportovním organizacím, sportovním organizacím, sportovcům, jiným osobám (doprovodný personál), pořadatelům a pořadatelkám soutěží, jakož i široké veřejnosti, aniž je možné vyvodit údaje o zdravotním stavu. Dále je stanoveno, že od zveřejnění těchto informací pro širokou veřejnost lze upustit pouze v případě, že se jedná o amatérského sportovce, zvlášť zranitelnou osobu (nezletilou osobu) nebo osobu, která významně přispěla k odhalení možného porušení antidopingových pravidel sdělením informací nebo jiných indicií. Pokud se nemýlím, v tomto případě ADBG výslovně nepředpokládá ani zmínku o zakázané látce, o kterou se případně jedná, ani zveřejnění uveřejněním na internetu.

[84] – Viz rozsudek Latvijas Republikas Saeima (body 74 a 75).

[85] – Viz § 5 odst. 6 bod 4 ADBG.

135. V praxi NADA a ÖADR provedly tuto právní úpravu prostřednictvím zveřejnění na internetu u profesionálních sportovců, přičemž v případě zveřejnění ze strany ÖADR se uvádí i zmínka o zakázané látce, o kterou se případně jedná.

– *Úvodní poznámky a připomenutí zásad*

136. Je třeba připomenout, že cílem sledovaným GDPR, tak jak je uveden v článku 1 tohoto nařízení a v bodech 1 a 10 odůvodnění, je mimo jiné zajistit vysokou úroveň ochrany základních práv a svobod fyzických osob, zejména jejich práva na soukromí v souvislosti se zpracováním osobních údajů, které je zakotveno v čl. 8 odst. 1 Listiny a čl. 16 odst. 1 SFEU a úzce souvisí s právem na respektování soukromého života zakotveným v článku 7 Listiny.

137. V tomto ohledu základní práva na respektování soukromého života a na ochranu osobních údajů zakotvená v článcích 7 a 8 Listiny nejsou absolutními výsadami. Základní práva lze omezit, pokud je omezení v souladu s čl. 52 odst. 1 Listiny stanoveno zákonem a respektuje podstatu těchto práv a zásadu proporcionality [86].

138. V projednávané věci se zveřejnění osobních údajů dotčených sportovců provádí na základě *právní povinnosti* uložené správcům vnitrostátním právem [87].

139. V důsledku toho lze mít za to, že toto zpracování údajů spadá do působnosti čl. 6 odst. 1 písm. c) GDPR, který stanoví, že zpracování, které je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje, je zákonné. Vzhledem k tomu, že boj proti dopingu lze považovat za plnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu [88], může dané zpracování spadat rovněž do působnosti čl. 6 odst. 1 písm. e) GDPR. Není však nutné rozhodnout, která z těchto podmínek zákonnosti se v projednávané věci uplatní, nebo zda se uplatní obě [89],

140. Článek 6 odst. 3 GDPR s ohledem na oba tyto případy zákonnosti zpracování uvedené v čl. 6 odst. 1 písm. c) a e) GDPR upřesňuje, že základ takového zpracování musí být stanoven právem Unie nebo právem členského státu, které se na správce vztahuje, a že tento právní základ musí splňovat *cíl veřejného zájmu* a musí být *přiměřený* sledovanému legitimnímu cíli.

141. Stejně tak musí být jakékoli zpracování osobních údajů v souladu se zásadami stanovenými v *čl. 5 odst. 1 GDPR*, zejména se zásadami zákonnosti a „minimalizace údajů“, které jsou uvedeny v písmenech a) a c) tohoto ustanovení. Podle zásady minimalizace musí být osobní údaje přiměřené, relevantní a omezené na nezbytný rozsah ve vztahu k účelu, pro který jsou zpracovávány, což vyjadřuje uvedenou zásadu proporcionality [90].

142. Otázky položené předkládajícím soudem tedy vyžadují ověření, zda vnitrostátní právní úprava jako právní základ pro dotčené zpracování splňuje požadavky vyplývající z těchto ustanovení, a sice že splňuje cíl veřejného zájmu a je přiměřená sledovanému legitimnímu cíli.

[86] – Viz rozsudek Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (bod 70 a citovaná judikatura).

[87] – NADA a ÖADR jsou povinny zveřejnit předmětné informace v souladu s § 5 odst. 6 bodem 4, resp. § 21 odst. 3 ADBG.

[88] – Tento bod není sporný a zdá se mi, že není pochyb o existenci úkolu prováděném ve veřejném zájmu s ohledem na obecný zájem sledovaný antidopingovými předpisy [viz rozsudek Meca-Medina a Majcen v. Komise (bod 43)].

[89] – Stejná operace zpracování může sloužit několika legitimním účelům zpracování [viz rozsudek ze dne 3. dubna 2025, Ministerstvo zdravotnictví (Údaje týkající se zástupce právnické osoby) (C-710/23, EU:C:2025:231, bod 42)] a postačí pouze jeden z těchto legitimních důvodů [viz rozsudek Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (bod 71) a rozsudek ze dne 12. 9. 2024, HTB Neunte Immobilien Portfolio a Ökorenta Neue Energien Ökostabil IV (C 17/22 a C 18/22, EU:C:2024:738, bod 38)].

[90] – Viz rozsudek Latvijas Republikas Saeima (bod 98 a citovaná judikatura).

143. V projednávané věci jsou v rámci boje proti dopingu ve sportu, který je nepochybně cílem veřejného zájmu, přijímány sankce v případě porušení antidopingových pravidel. To je doprovázeno zveřejněním dotčených osobních údajů pro širokou veřejnost, které sleduje dva stejně legitimní cíle, jež byly zmíněny zúčastněnými stranami a rakouskou vládou na jednání. Zaprvé je cílem *odradit* sportovce od porušování antidopingových pravidel, a tím zabránit dopingu ve sportu. Zadruhé je cílem *zabránit obcházení* antidopingových pravidel tím, že všechny osoby, které by mohly sponzorovat nebo zaměstnat dotyčného sportovce, budou informovány o tom, že mu byla pozastavena činnost [91].

144. Předkládající soud proto musí určit, zda je vnitrostátní právní úprava, která stanoví dotčené zpracování, tak jak ji provádějí NADA a ÖADR, *způsobilá k tomu, aby* přispěla k dosažení cílů obecného zájmu, které sleduje, a zda je pro tyto cíle *nezbytná a přiměřená*, přičemž Soudní dvůr je příslušný k tomu, aby mu poskytl užitečné prvky výkladu.

– *Ke způsobilosti zveřejnění dosáhnout sledovaných cílů*

145. Zdá se mi, že dotčené zveřejnění údajů lze bez větších obtíží považovat za způsobilé dosáhnout obou dotčených cílů.

146. Zaprvé zveřejněním jména potrestaného sportovce, důvodů a doby pozastavení jeho činnosti je totiž veřejnost informována o tom, že doping nezůstane bez trestu a že jsou nejen ukládány sankce, ale také zveřejněno jméno sportovce, jemuž byla pozastavena činnost. To může motivovat veřejnost, včetně profesionálních a amatérských sportovců, aby se zdržela porušování antidopingových pravidel, a splňuje tak cíl odrazování a prevence.

147. Zadruhé zveřejnění tohoto pozastavení činnosti slouží také k informování osob, které by mohly chtít dotyčného sportovce zaměstnat v jakékoli funkci v souvislosti se sportem, že má pozastavenu činnost a že nesmí vykonávat žádné sportovní funkce. Kromě toho spolupráce se sportovcem, jemuž byla pozastavena činnost, rovněž představuje porušení antidopingových předpisů [92]. Takové zveřejnění proto může přispět k tomu, aby se zabránilo páchání takových protiprávních jednání z neznalosti.

148. Naproti tomu mi není jasné, jak uvedení zakázané látky, o kterou se případně jedná, které není výslovně stanoveno vnitrostátním právem, ale je ÖADR zveřejňováno, umožňuje dosáhnout sledovaných cílů. Ani cíl odrazení, ani cíl zabránit obcházení antidopingových pravidel totiž nevyžadují, aby bylo zjištěné porušení popsáno natolik podrobně.

[91] – Tyto dva cíle ostatně odpovídají cílům, které WADA zmínila v rámci svých diskusí s pracovní skupinou zřízenou podle článku 29 a které byly převzaty v rámci druhého stanoviska 4/2009 přijatého dne 6. února 2009, k mezinárodnímu standardu WADA pro ochranu soukromí a osobních údajů, souvisejícím ustanovením kodexu WADA a dalším otázkám ochrany soukromí v boji proti dopingu ve sportu ze strany WADA a (národních) antidopingových organizací (bod 3.6 o sankcích) (dále jen „stanovisko 4/2009“).

[92] – Podle ustanovení § 1 odst. 2 bodu 8 ADBG může být porušením antidopingových pravidel kontakt sportovce s členem doprovodného personálu, na kterého se vztahuje zákaz nebo sankce.

– *K nezbytnosti zveřejnění s přihlédnutím ke sledovaným cílům*

149. V souladu s bodem 39 odůvodnění GDPR ověření nezbytnosti daného zpracování s ohledem na sledované cíle s sebou nese ověření, zda neexistují alternativní opatření, která by méně zasahovala do práva na respektování soukromého života a na ochranu osobních údajů, která jsou zaručena v článcích 7 a 8 Listiny, ale která byla stejně účinná z hlediska dosažení sledovaného cíle [93].

150. Zaprvé, pokud jde o cíl odrazení, nezdá se mi, že by zveřejnění jmen dotčených sportovců bylo ve všech případech nezbytně nutné.

151. Odrazující účinek je sice o to účinnější, pokud zejména v případě slavného sportovce jsou sankce doprovázeny zveřejněním jeho jména. Vrcholoví sportovci, kteří se těší určité všeobecné známosti, mají v tomto ohledu zvláštní odpovědnost, a zveřejnění jejich jména může být proto s ohledem na sledovaný cíl o to relevantnější.

152. Ve vztahu k profesionálním sportovcům, kteří nespadají pod výjimky stanovené ADBG, však vnitrostátní právní předpisy stanoví automatické zveřejnění jejich jména, jehož dosah je neomezený, zveřejněním na internetu [94], a to bez ohledu na konkrétní okolnosti týkající se jednotlivých okolností (všeobecná známost sportovce, úroveň soutěže, recidiva, úmyslná povaha atd.). V tomto rozsahu se domnívám, že tato vnitrostátní ustanovení svou všeobecnou povahou pravděpodobně překračují rámec toho, co je nezbytné pro prevenci dopingu prostřednictvím odrazení.

153. Zadruhé, pokud jde o cíl zabránit obcházení zákazu spolupracovat s osobou, které byl pozastaven výkon činnosti, tento cíl vyžaduje, aby bylo známo, o kterého sportovce se jedná. Proto je nutné zveřejnit jméno osoby, které byla pozastavena činnost. V tomto ohledu z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že podle § 1 odst. 2 bodu 8 ADBG může být porušením antidopingových pravidel, pokud sportovec naváže kontakt s členem doprovodného personálu, na kterého se vztahuje zákaz činnosti nebo sankce.

154. Zdá se mi však, že neomezený dosah zveřejnění, spojený s umístěním na internetu, jde nad rámec toho, co je nezbytné [95].

155. Zdá se totiž, že tento cíl zabránit obcházení pravidel se v zásadě uplatňuje ve světě sportu [96] a je určen osobám zodpovědným za vymáhání sankcí nebo osobám odpovědným za vedení sportovních orgánů nebo svazů. V této souvislosti se zdá, že omezenějším šířením totožnosti

[93] – V tomto smyslu viz rozsudek Latvijas Republikas Saeima (body 109 a 110).

[94] – V tomto ohledu viz rozsudek ze dne 22. listopadu 2022, Luxembourg Business Registers (C-37/20 a C-601/20, EU:C:2022:912, bod 42).

[95] – V tomto ohledu viz také výhrady pracovní skupiny zřízené podle článku 29 uvedené ve stanovisku 4/2009 v bodě 3.6.1. Je také zajímavé poznamenat, že ačkoli článek 14.2.4 WADC ve znění z roku 2009 stanovil, že zveřejnění musí být provedeno alespoň zobrazením požadovaných informací na internetových stránkách antidopingové organizace po dobu nejméně jednoho roku, v následujících verzích WADC tento požadavek na zveřejnění na internetu zmizel. Dodávám, že v Německu antidopingová organizace zveřejňuje informace v interním tištěném médiu (viz internetové stránky NADA Germany, dostupné na adrese: https://www.nada.de/service/news/newsdetail/veroeffentlichung-von-sanktionsentscheidungen).

[96] – Podle článku 2.10 WADC a doprovodného komentáře v poznámce pod čarou 15 se zdá, že hlavním účelem je zajistit, aby sportovci (a další osoby) nespolupracovali s „trenéry, ošetřovateli, lékaři nebo jinými členy podpůrného personálu sportovců, jejichž činnost byla pozastavena za porušení antidopingových pravidel nebo kteří byli odsouzeni za trestný čin nebo jim byla uložena disciplinární sankce v souvislosti s dopingem. Toto ustanovení rovněž zakazuje spolupráci s jakýmkoli jiným sportovcem působícím jako trenér nebo člen doprovodného personálu sportovce během doby zákazu činnosti“.

dotyčného sportovce by se tohoto cíle dosáhlo účinným způsobem, který by méně poškozoval ochranu osobních údajů. Ostatně NADA na jednání vysvětlila, že v případě některých kategorií sportovců nižší úrovně lze o pozastavení činnosti informovat prostřednictvím federací.

156. V případě hospodářských subjektů nebo zaměstnavatelů mimo svět sportu by jim omezenější zveřejnění zajisté neumožnilo dozvědět se, že dotyčnému sportovci je pozastavena činnost a že mají zakázáno s ním spolupracovat. Pokud by však taková neinformovaná osoba byla obviněna ze spolupráce s osobou, jíž byla pozastavena činnost (ať už se jedná o sportovce nebo jinou osobu), zdá se mi, že pravidla upravující důkazní břemeno by v takovém případě umožnila ověřit, zda byla tato „spolupráce“ vědomá a úmyslná, či nikoli[97]. Naopak zveřejnění pozastavení činnosti na internetu spolu se jménem dotyčné osoby, které byla pozastavena činnost, podle mého názoru ve výsledku ukládá každému povinnost ověřit si, zda osoba, s níž uzavírá smlouvu nebo s ní spolupracuje, má či nemá pozastavenou činnost. Toto všeobecné podezření, vyvolané zveřejněním „sportovního rejstříku“ na internetu, jde podle mého názoru nad rámec sledovaného cíle.

157. Dodávám, že volba zveřejňování na internetu ze strany NADA a ÖADR pravděpodobně dále porušuje právo na soukromí, zejména s ohledem na jeho dosah *urbi et orbi*[98]. To je také názor pracovní skupiny zřízené podle článku 29, která zdůrazňuje riziko, že údaje zveřejněné na internetu budou použity k jiným účelům nebo dále zpracovány způsobem, který více zasahuje do soukromí[99].

158. Podle mého názoru by zveřejnění jména, ale s omezením na příslušné organizace a sportovní federace, doprovázené například pseudonymizovaným zveřejněním na internetu, umožnilo dosáhnout obou cílů způsobem, který by méně narušoval ochranu osobních údajů a byl více v souladu se zásadou minimalizace údajů.

159. Dodávám, že mě nepřesvědčil argument předložený NADA, který je založen na srovnání se zveřejňováním sankcí v rámci jiných povolání, jako jsou advokáti nebo zdravotnická povolání. Jak totiž v této souvislosti uvedla nizozemská vláda, zveřejnění jmen advokátů nebo lékařů, jimž byla pozastavena činnost, se jeví jako nezbytné, protože účastníkem soudního řízení nebo pacientem může být kdokoli, zatímco v souvislosti s dopingem stačí, aby jméno dotyčného sportovce bylo známo ve sportovním prostředí, a to ze strany příslušných sportovních federací, s výjimkou zvláštních případů, které je třeba posuzovat případ od případu.

160. V důsledku toho mám vážné pochybnosti o tom, zda je dané zpracování *nezbytné* vzhledem ke sledovaným cílům.

[97] – Uvádím ostatně, že podle WADC musí antidopingová organizace k prokázání porušení zákazu spolupracovat s osobou, která má pozastavenou činnost, prokázat, že sportovec nebo jiná osoba věděli o diskvalifikujícím statusu podpůrného personálu sportovce (článek 2.10.2 WADC).

[98] – Viz rozsudek Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (bod 102), který zohledňuje skutečnost, že zveřejnění na internetu vede k tomu, že dotčené osobní údaje jsou na internetu volně dostupné široké veřejnosti, a tudíž potenciálně neomezenému počtu osob. Štrasburský soud rovněž zohledňuje typ média použitého ke zveřejnění osobních údajů, přičemž šíření prostřednictvím internetu bylo v tomto ohledu považováno za obzvláště rizikové [ESLP, 9. března 2023, L. B. v. Maďarsko (CE:ECHR:2023:0309JUD003634516, bod 121)].

[99] – Viz stanovisko 4/2009 (body 3.6.1 a 3.6.2 týkající se sankcí).

– *K přiměřenosti* stricto sensu*, a sice poměření dotčených zájmů*

161. Pro posouzení *přiměřenosti* daného zpracování je třeba poměřit jednotlivá práva, svobody nebo zájmy, o které se jedná. Při sledování cíle obecného zájmu totiž nelze opomenout skutečnost, že tento cíl je třeba uvést do souladu s dotčenými základními právy, což v projednávané věci znamená provést vyvážené poměření sledovaného cíle obecného zájmu na jedné straně a práv osoby, jejíž osobní údaje jsou zveřejňovány, na straně druhé [100].

162. Dodávám, že v rámci této analýzy je třeba vzít v úvahu odpovědi, které Soudní dvůr poskytne na druhou předběžnou otázku týkající se existence údajů o zdravotním stavu ve smyslu článku 9 GDPR a na pátou předběžnou otázku týkající se údajů o rozsudcích v trestních věcech a trestných činech, které spadají do působnosti článku 10 GDPR. Dodržování zásady „minimalizace“ citlivých údajů ve smyslu článku 9 GDPR totiž nebrání tomu, aby byly osobní údaje zveřejněny, pokud je takové zveřejnění nezbytné a přiměřené [101]. To platí i v případě, že se na dotčené údaje vztahuje článek 10 GDPR, pokud právní předpisy, které toto zpřístupňování povolují, poskytují vhodné záruky, pokud jde o práva a svobody subjektů údajů [102]. V případě údajů, které spadají pod obě tato ustanovení, však mají při poměřování dotčených zájmů zájmy subjektů údajů zvláštní význam [103].

163. V projednávané věci představuje dané zpracování, které zahrnuje zveřejnění totožnosti dotčeného sportovce na internetu, významný zásah do základních práv na respektování soukromého života a na ochranu osobních údajů a může vyvolat odsouzení ze strany společnosti a vést ke stigmatizaci subjektu údajů. To je ostatně účinek „elektronického pranýře“, který je zde zamýšlen.

164. Závažnost tohoto zásahu je proto třeba poměřit s významem cílů, které zveřejnění sleduje.

165. Podotýkám, že otázka předkládajícího soudu se týká zveřejnění stanoveného ADBG, tak jak jej provádějí NADA a ÖADR, ve vztahu k profesionálním sportovcům, na které se nevztahují stanovené výjimky (které se týkají amatérských sportovců, zranitelných osob a „oznamovatelů (whistleblowerů)“). Zveřejnění jejich *jmen je neomezené co do rozsahu*, neboť dochází k šíření prostřednictvím internetu mezi širokou veřejnost, *někdy neomezené co do trvání v* případě doživotního pozastavení činnosti (což se týká jednoho z žalobců v původním řízení), *systematické a automatické*, což podle ADBG nevyžaduje žádné individuální posouzení okolností.

166. Při vší obezřetnosti, kterou tento rozměr přezkumu přiměřenosti vždy vyžaduje [104], se přikláním k názoru, že kombinace těchto různých prvků (jmenovitá, neomezená, systematická a automatická povaha zveřejnění) může za určitých okolností vést k zásahu do práv na ochranu osobních údajů dotčených osob v takové míře, že nesplňuje požadavky na vyvážení jednotlivých dotčených zájmů.

[100] – V tomto smyslu viz rozsudek Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (bod 98 a citovaná judikatura).

[101] – Viz čl. 9 odst. 2 písm. g) GDPR.

[102] – Viz rozsudky ze dne 24. září 2019, GC a další (Odstranění odkazů na citlivé údaje) (C-136/17, EU:C:2019:773, bod 73), a Latvijas Republikas Saeima (bod 104).

[103] – Přezkum přiměřenosti se provádí zejména s ohledem na skutečnost, že údaj je považován za citlivý [viz rozsudky ze dne 11. prosince 2019, Asociația de Proprietari bloc M5A-ScaraA (C-708/18, EU:C:2019:1064, bod 57), a Vyriausioji tarnybinės etikos komisija (bod 99)].

[104] – Viz stanovisko generálního advokáta P. Cruz Villalóna ve spojených věcech Digital Rights Ireland a další (C-293/12 a C-594/12, EU:C:2013:845, bod 149), týkající se v jiném právním kontextu přiměřenosti doby uchovávání údajů.

167. Například v případě sankce dlouhodobého pozastavení činnosti[105], nebo dokonce doživotního pozastavení činnosti málo známého sportovce, jehož profesionální sportovní kariéra již před časem skončila, by bylo možné mít za to, že zákonné zveřejnění jeho osobních údajů se s odstupem času stává nepřiměřeným v poměru k zamýšleným účelům.

168. NADA tvrdí, že by se nemělo rozlišovat podle závažnosti nebo opakujícího se charakteru spáchaných porušení s odůvodněním, že toto je zohledněno ve fázi ukládání sankce a nemá to žádný vliv na zveřejnění, ke kterému musí dojít bez ohledu na okolnosti. Tento argument mě nepřesvědčil. Zveřejnění totiž odpovídá cílům, které sice spadají do oblasti boje proti dopingu, ale jsou specifické a zahrnují poměření dotčených zájmů, které umožňuje zohlednit požadavky GDPR, které se ve fázi antidopingové sankce nezohledňují.

169. Domnívám se proto, že povinnost zveřejňovat osobní údaje, tak jak vyplývá z ADBG a jak je plněna ze strany ÖADR a NADA, je přípustná pouze tehdy, pokud je s ohledem na cíle odradit a zabránit obcházení antidopingových pravidel přiměřená, zejména pokud jde o rozsah a dobu trvání zveřejnění, s ohledem na dotčené konkrétní okolnosti, které přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K okamžiku poměření dotčených zájmů

170. Předkládající soud klade otázku, zda GDPR vyžaduje před zveřejněním poměření dotčených zájmů ze strany správce případ od případu, nebo zda postačuje přezkum přiměřenosti stanovený normotvůrcem.

171. V projednávané věci zákonodárce předpokládal předem definované situace nezávisle na okolnostech každého jednotlivého případu tím, že uvedl prvky zveřejnění a vyhradil si určité výjimky. Zákonodárce tak již stanovil rámec pro zveřejňování a poměřil zájmy sportovců, jejichž osobní údaje jsou zveřejňovány, na jedné straně, se zájmy spojené s bojem proti dopingu, na straně druhé.

172. Podotýkám však, že dotčené vnitrostátní antidopingové orgány (zde NADA a ÖADR) jako správci určení vnitrostátním zákonodárcem zůstávají podle čl. 5 odst. 2 GDPR odpovědné za provádění zpracování a odpovídají (*accountable*) za dodržování zásad zákonnosti a přiměřenosti tohoto zpracování, jakož i za dodržování zásady minimalizace. Musí být ostatně schopny prokázat, že je dodržen odstavec 1 tohoto nařízení.

173. Podle čl. 24 odst. 1 a čl. 25 odst. 1 GDPR musí rovněž zavést vhodná technická a organizační opatření (např. pseudonymizaci), *a to jak v době určení prostředků pro zpracování, tak v době zpracování samotného*. Tato opatření, která musí být v případě potřeby přezkoumávána a aktualizována, mají za cíl účinně naplňovat zásady ochrany údajů a poskytnout zpracování nezbytné záruky, aby byly splněny požadavky GDPR a chráněna práva subjektu údajů[106].

[105] – V tomto ohledu viz Dellaux, J., „La réglementation de la lutte contre le dopage à l'aune de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme, ou quand la pratique sportive justifie des restrictions importantes au droit au respect au la vie privée“, *Revue trimestrielle des droits de l'homme*, Anthémis, č. 116, 2018, zvláště s. 899 a 900.

[106] – Viz Delforges, A., „Titre 8 – Les obligations générales du responsable du traitement et la place du sous-traitant“, v *Le règlement général sur la protection des données (RGPD/GDPR)*, Larcier, Brusel, 2018 (1. vydání), s. 371 až 406.

174. Podotýkám ostatně, že v projednávané věci, ačkoli zákonodárce stanovil účely zpracování a částečně i prostředky tohoto zpracování, NADA a ÖADR jako správci odpovědní za jeho provádění zvolily zveřejnění prostřednictvím internetu, přičemž ÖADR zvolila rovněž zveřejnění názvu dotyčné zakázané látky.

175. V této souvislosti se mi zdá, že odpověď na položenou otázku souvisí s obsahem a mírou přesnosti vnitrostátního práva, které se na správce vztahuje. Skutečnost, že vnitrostátní zákonodárce stanovil zásadu zveřejnění, podle mého názoru nezbavuje správce odpovědnosti za dodržování požadavků GDPR a za ochranu práv subjektů údajů. To může znamenat, že při uplatňování vnitrostátních právních předpisů musí správce zohlednit konkrétní okolnosti věci [107]. Podotýkám ostatně, že toto poměřování případ od případu je mu v projednávané věci uloženo v případě zveřejnění údajů týkajících se sportovců, jímž byla pozastavena činnost a na které se vztahují výjimky uvedené v ADBG.

176. Domnívám se proto, že i když to výše uvedená ustanovení GDPR nevyžadují ve všech případech, mohou vyžadovat, aby správce provedl poměření dotčených zájmů případ od případu, pokud určuje prostředky pro zpracování, tedy i před zveřejněním. V tomto ohledu by mohly být zohledněny aspekty týkající se povahy, rozsahu, kontextu a účelů zpracování a rizik ve vztahu k právům a svobodám uvedených subjektů údajů, jejichž pravděpodobnost a závažnost se mohou lišit.

177. Ani argument, že takový prostor pro uvážení správce by mohl vést k diskriminaci sportovců ve srovnatelných situacích, ani riziko svévole, zneužití nebo dokonce korupce, které zmiňují zejména Komise a NADA, nemohou odůvodnit upuštění od takového poměřování případ od případu, jehož cílem je zpracovávat osobní údaje způsobem, který je v souladu s GDPR. Takové poměřování totiž může právě zabránit diskriminaci, která by mohla vzniknout v důsledku použití stejného zpracování v různých situacích.

178. Z toho podle mého názoru vyplývá, že články 5 a 6 GDPR, vykládané ve světle všech povinností a odpovědnosti správce, musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby správce před zpracováním údajů provedl poměření dotčených zájmů případ od případu, nebo dokonce tak, že za určitých okolností takové poměření vyžadují, pokud je nezbytné pro zpracování osobních údajů způsobem, který je v souladu s GDPR.

Závěry ke třetí a čtvrté otázce

179. S ohledem na výše uvedené navrhuji, aby Soudní dvůr na třetí otázku odpověděl tak, že čl. 5 odst. 1 písm. a) a c) a čl. 6 odst. 3 druhý pododstavec GDPR musí být vykládány v tom smyslu, že brání povinnosti uložené vnitrostátním antidopingovým orgánům zveřejňovat takové osobní údaje, jako jsou jména sportovců potrestaných za porušení antidopingových pravidel, doba trvání uloženého pozastavení činnosti a jeho důvody (zejména název zakázané látky), pokud vzhledem ke konkrétním okolnostem případu není nebo již není splněn požadavek přiměřenosti, zejména pokud jde o rozsah a dobu zveřejnění, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

[107] – V tomto ohledu viz stanovisko 4/2009 (bod 3.6 o sankcích), které doporučuje například zohlednit závažnost antidopingového porušení, počet zjištěných porušení, úroveň, na které sportovec soutěží, a případnou medializaci věci.

180. Pokud jde o čtvrtou otázku, navrhuji, aby Soudní dvůr rozhodl, že články 5 a 6 GDPR, vykládané ve světle všech povinností a odpovědnosti správce, musí být vykládány v tom smyslu, že vyžadují, aby správce před zpracováním údajů provedl poměření dotčených zájmů případ od případu, pokud je nezbytné pro zpracování osobních údajů způsobem, který je v souladu s GDPR.

K sedmé otázce

181. Pro pochopení sedmé otázky je třeba připomenout kontext, v němž je vznesena. Ještě předtím, než byly její osobní údaje zveřejněny na internetových stránkách NADA a ÖADR, podala žalobkyně YT stížnost rakouskému orgánu pro ochranu údajů na základě článku 17 GDPR, který stanoví právo na výmaz. Tento orgán stížnost YT zamítl, protože dotčené údaje ještě nebyly zveřejněny. Uvedené údaje byly následně zveřejněny v průběhu řízení o žalobě proti zamítnutí stížnosti rakouským orgánem pro ochranu údajů.

182. Svou sedmou otázkou se předkládající soud zaprvé táže, zda je stížnost podle článku 77 GDPR týkající se údajného porušení práva na výmaz (článek 17 GDPR) přípustná, přestože v době podání stížnosti u dozorového úřadu a v době rozhodování tohoto úřadu ještě nedošlo ke zpracování osobních údajů subjektu údajů.

183. Zadruhé se zabývá přípustností takové stížnosti *a posteriori*, pokud v době podání stížnosti již existovaly konkrétní indicie, že zpracování osobních údajů správcem bezprostředně hrozí nebo v blízké budoucnosti nastane.

Je přípustná stížnost u dozorového úřadu předtím, než dojde ke zpracování údajů?

184. Podle čl. 77 odst. 1 GDPR má každý subjekt údajů právo podat stížnost u některého dozorového úřadu, „pokud se subjekt údajů domnívá, že zpracováním jeho osobních údajů je porušeno toto nařízení“.

185. V souladu s ustálenou judikaturou Soudního dvora budu při výkladu tohoto ustanovení zohledňovat nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí [108].

186. Zaprvé znění článku 77 GDPR nestanoví lhůtu pro podání stížnosti týkající se zpracování osobních údajů. V případech, kdy zpracování proběhlo a následně je zpochybněno, platí, že čím dříve je stížnost podána, tím rychleji může proběhnout přezkum ze strany orgánu a tím dříve může být zajištěna ochrana subjektu údajů [109]. Naproti tomu čl. 77 odst. 1 GDPR neupravuje situaci, kdy ke zpracování ještě nedošlo. V této souvislosti poznamenávám, že toto ustanovení používá slovo „je“ v přítomném čase, což zřejmě znamená, že zpracování již muselo proběhnout, ale že možnost budoucího zpracování není jako taková vyloučena [110].

[108] – Viz rozsudky ze dne 12. ledna 2023, Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (C-132/21, dále jen „rozsudek Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság“, EU:C:2023:2, bod 32), a ze dne 9. ledna 2025, Österreichische Datenschutzbehörde (Nepřiměřené žádosti) (C-416/23, EU:C:2025:3, bod 24).

[109] – V tomto smyslu viz Spiecker gen. Döhmann, I. a další, *General Data Protection Regulation: Article-by-Article Commentary*, Nomos – Beck – Hart, 2023, zvláště s. 1010 až 1017.

[110] – Je skutečností, že jak zdůrazňují rakouská vláda a finská vláda, v bodě 47 rozsudku Lindenapotheke se uvádí, že „kapitola VIII GDPR upravuje zejména prostředky nápravy, které umožňují chránit práva subjektu údajů, pokud osobní údaje, které se ho týkají, *byly* údajně *zpracovány* v rozporu s ustanoveními uvedeného nařízení“ (kurzivou zvýraznil autor stanoviska). Výraz „zejména“ mě však vede k tomu, abych tento argument zrelativizoval, zejména proto, že v této věci vůbec nešlo o zpracování, které ještě neproběhlo.

187. Zadruhé mezi kontextovými aspekty je třeba zmínit poslání a pravomoci dozorových úřadů. V tomto ohledu má podle čl. 57 odst. 1 písm. f) GDPR každý dozorový úřad zejména povinnost zabývat se na svém území stížnostmi, které mu má právo podat každý subjekt údajů, ve vhodné míře prošetřit předmět stížnosti a v přiměřené lhůtě informovat stěžovatele o vývoji a výsledku šetření. Dozorový úřad se musí takovou stížností zabývat „s veškerou náležitou péčí“ [111].

188. Kromě toho čl. 58 odst. 1 GDPR dává každému dozorovému úřadu významné *vyšetřovací* pravomoci pro účely vyřizování podaných stížností. Pokud takový orgán na základě svého vyšetřování zjistí porušení ustanovení tohoto nařízení, je povinen přijmout vhodná opatření k nápravě zjištěného nedostatku. Za tímto účelem jsou v čl. 58 odst. 2 GDPR uvedena různá *nápravná opatření*, která může dozorový úřad přijmout, a v tomto ohledu má prostor pro uvážení, pokud jde o volbu vhodných a nezbytných prostředků [112]. Mezi pravomocemi dozorového úřadu stanovenými v čl. 58 odst. 2 písm. a) GDPR je i možnost *upozornit* správce, že *zamýšlené* operace zpracování *pravděpodobně* porušují GDPR, což je součástí přístupu, který lze označit za *preventivní ochranu* práv subjektu údajů [113].

189. Všechny tyto požadavky a pravomoci dozorových úřadů mají posílit řízení o stížnosti tak, aby se z něj stal mechanismus schopný účinně chránit práva a zájmy subjektů údajů, tedy „skutečný správní opravný prostředek“ [114].

190. Z titulu kontextových prvků je třeba rovněž poznamenat, že, jak zdůrazňuje Komise, správce musí splnit určité povinnosti, zejména informovat subjekt údajů *před* zpracováním [115].

191. Zdá se mi proto, že v souvislosti s GDPR nelze *a priori* vyloučit ochranný nebo preventivní přístup dozorových úřadů při vyřizování stížností.

192. Zatřetí, tento výklad potvrzují cíle, které toto nařízení sleduje. Z bodu 10 odůvodnění tohoto nařízení totiž vyplývá, že jeho cílem je zajistit vysokou úroveň ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů v Unii. V bodě 11 odůvodnění téhož nařízení se rovněž uvádí, že účinná ochrana těchto údajů vyžaduje posílení práv subjektů údajů.

193. Omezení povinnosti dozorových úřadů zabývat se stížnostmi podle čl. 57 odst. 1 písm. f) GDPR výkladem čl. 77 odst. 1 tohoto nařízení tak, že vylučuje jakoukoli možnost podat stížnost dozorovému úřadu „za účelem zpracování“, by přitom mohlo být v rozporu s cíli sledovanými uvedeným nařízením, zejména s cílem zajistit vysokou úroveň ochrany fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů v Unii.

[111] – Viz rozsudek ze dne 7. prosince 2023, SCHUFA Holding (Oddlužení) (C-26/22 a C-64/22, dále jen „rozsudek SCHUFA Holding“, EU:C:2023:958, bod 56 a citovaná judikatura).

[112] – Viz rozsudek SCHUFA Holding (bod 68 a citovaná judikatura).

[113] – Viz rovněž rozsudek ze dne 4. září 2025, Quirin Privatbank (C-655/23, EU:C:2025:655, body 43 až 50) týkající se možnosti zabránit opakovanému protiprávnímu zpracování osobních údajů. Viz dále žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, kterou podal Oberlandsgericht Wien (Rakousko) ve věci CRIF (C-40/25), která v době zpracování tohoto stanoviska byla ještě projednávána a která se týká možnosti uložit správci povinnost zdržet se dalšího protiprávního předávání osobních údajů.

[114] – Viz rozsudky SCHUFA Holding (bod 58) a ze dne 26. září 2024, Land Hessen (Povinnost orgánu pro ochranu údajů jednat) (C-768/21, EU:C:2024:785, bod 35). Viz také stanovisko generálního advokáta P. Pikamäea ve spojených věcech SCHUFA Holding (Oddlužení) (C-26/22 a C-64/22, EU:C:2023:222, bod 40).

[115] – Ve srovnatelném kontextu směrnice 2016/680, viz rozsudek ze dne 4. října 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Pokus o přístup k osobním údajům uloženým v mobilním telefonu) (C-548/21, EU:C:2024:830, body 69 až 77), kde Soudní dvůr rozhodl, že *pokus o* zpracování je již zpracováním údajů.

194. S přihlédnutím ke všem těmto úvahám se proto domnívám, že nelze vyloučit, že stížnost podaná podle článku 77 GDPR může být přípustná, přestože v době podání stížnosti dozorovému úřadu ještě nedošlo ke zpracování osobních údajů subjektu údajů.

195. Domnívám se však, podobně jako Komise a rakouská vláda, že údajné porušení GDPR musí být relevantní a že dotčené zpracování, kterým je v projednávané věci zveřejnění osobních údajů, nesmí být pouze hypotetické [116].

196. V projednávané věci obdržel Soudní dvůr žádost na základě článku 17 GDPR, která se týká stížnosti za účelem výmazu dotčených údajů, přičemž žalobkyně v původním řízení (YT) v této souvislosti uvedla, že zveřejnění jejích údajů „téměř jistě hrozí".

197. Stížnost za účelem výmazu těchto údajů (stejně jako žádost o opravu údajů) přitom předpokládá, že předmětné zpracování, v projednávané věci zveřejnění údajů, již proběhlo. Zdá se totiž, že správce nemůže takové stížnosti vyhovět a údaje vymazat, pokud ještě nebyly zveřejněny, ledaže by stížnost byla vykládána tak, že se ve skutečnosti domáhá *zabránění* zveřejnění jejích údajů [117] (a nikoliv jejich výmazu), což přísluší posoudit předkládajícímu soudu.

198. Dodávám, že takový výklad není v rozporu s cíli zaručit vysokou úroveň ochrany osobních údajů, jelikož jiná ustanovení GDPR umožňují reagovat na žádosti týkající se budoucího zpracování. Jak totiž uvádí rakouská vláda, čl. 79 odst. 1 GDPR, který se týká práva na účinnou soudní ochranu, předpokládá ve vnitrostátním právu existenci procesních žalob v případě bezprostřední hrozby protiprávního zásahu do práv přiznaných GDPR. To zahrnuje možnost podle rakouského práva podat preventivní žalobu na zdržení se jednání před zahájením zpracování, nebo dokonce možnost požádat rakouský úřad o přezkum omezení takového zpracování na základě článku 18 GDPR, pokud již zpracování bylo zahájeno.

199. Domnívám se proto, že nelze vyloučit, že stížnost podaná na základě článku 77 GDPR může být přípustná, přestože v době podání stížnosti dozorovému úřadu ještě nedošlo ke zpracování osobních údajů subjektu údajů, ale zpracování nesmí být pouze hypotetické. Za okolností sporu v původním řízení je však stížnost založená na právu na výmaz stanoveném v článku 17 GDPR nepřípustná, neboť se týká zpracování (zde zveřejnění osobních údajů subjektu údajů), která, i když bezprostředně hrozí, neexistovala ani v době, kdy tato osoba podala stížnost u dozorového úřadu, ani v době, kdy bylo přijato rozhodnutí tohoto dozorového úřadu.

Stává se stížnost dozorovému úřadu přípustnou a posteriori*?*

200. Podotýkám, že tato otázka se týká výkladu článku 77 GDPR, který se týká práva podat stížnost u dozorového úřadu. Zdá se tedy, že předkládající soud se táže, zda by se taková stížnost, prohlášená za nepřípustnou, mohla stát přípustnou u *dozorového úřadu a posteriori*, pokud k předmětnému zpracování (zde zveřejnění údajů) dojde v době, kdy u odvolacího soudu probíhá řízení o žalobě proti rozhodnutí tohoto dozorového úřadu. Zdá se mi, že v tomto ohledu přísluší vnitrostátnímu právnímu řádu upravit otázku, zda odvolací soud může, nebo dokonce musí

[116] – V tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2024, Meta Platforms Ireland (Zástupná žaloba) (C-757/22, EU:C:2024:598, bod 44). Stížnost týkající se informační povinnosti stanovené v článku 12 GDPR nebo práva na přístup stanoveného v článku 15 tohoto nařízení by byla přípustná například před zahájením zpracování údajů [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. července 2024, Meta Platforms Ireland (Zástupná žaloba) (C-757/22, EU:C:2024:598, bod 45)].

[117] – Lze si představit, že by stěžovatel mohl v tomto případě požádat dozorový úřad, aby správce upozornil nebo mu nařídil nezveřejňovat osobní údaje, například z důvodu nezákonnosti zpracování. Pokud je nezákonné, mohl by subjekt údajů vznést námitky proti uvedenému zpracování prováděnému bez převažujících oprávněných důvodů na základě čl. 17 odst. 1 písm. c) GDPR. Nezdá se však, že by se v projednávané věci jednalo o tyto případy.

v takové situaci vrátit věc dozorovému úřadu k novému projednání s ohledem na nové skutkové okolnosti, zda je na subjektu údajů, aby znovu podal stížnost, nebo zda odvolací soud může sám rozhodnout o situaci, která je mu předložena, s ohledem na nové skutkové okolnosti spočívající v projednávané věci ve zveřejnění údajů. V tomto ohledu je třeba zajistit efektivitu ochrany práv zaručených GDPR a soudržné a jednotné uplatňování jeho ustanovení.

201. Pokud je třeba, podobně jako rakouská vláda, chápat otázku předkládajícího soudu tak, že se týká přípustnosti takové stížnosti *před soudem*, který rozhoduje o odvolání, jedná se v tomto případě o zkoumání důsledků účinků spojených se změnou skutkového stavu, konkrétně se zpracováním spočívajícím ve zveřejnění osobních údajů, k němuž došlo po vydání rozhodnutí dozorového úřadu a v době, kdy proti tomuto rozhodnutí probíhá řízení o žalobě podané na základě článku 78 GDPR, a to v případě, že v době podání stížnosti existovaly konkrétní indicie, že zpracování osobních údajů správcem bezprostředně hrozí nebo v blízké budoucnosti nastane.

202. Je třeba připomenout, že unijní normotvůrce v souvislosti s GDPR zasáhl tak, aby poskytl různé procesní prostředky osobám dovolávajícím se porušení tohoto nařízení, přičemž každý z těchto prostředků musí být možné uplatnit, „aniž jsou dotčeny“ ostatní prostředky [118].

203. Článek 78 odst. 1 GDPR tak stanoví, že aniž je dotčena jakákoli jiná správní či mimosoudní ochrana, má každá fyzická nebo právnická osoba právo na účinnou soudní ochranu proti právně závaznému rozhodnutí dozorového úřadu, které se jí týká. Z toho vyplývá, že soudy, k nimž je podána žaloba proti rozhodnutí dozorového úřadu, by měly vykonávat soudní pravomoc v plném rozsahu, která by měla zahrnovat pravomoc řešit všechny skutkové a právní otázky, které jsou pro jimi projednávaný spor relevantní [119]. Proto, aby byl soudní přezkum rozhodnutí o stížnosti přijatého dozorovým úřadem „účinný“, jak vyžaduje toto ustanovení, musí být v plné jurisdikci [120]. Kromě toho čl. 79 odst. 1 tohoto nařízení zaručuje každému subjektu údajů právo na účinnou soudní ochranu, „aniž je dotčena jakákoli dostupná správní či mimosoudní ochrana, včetně práva na podání stížnosti u dozorového úřadu podle článku 77“.

204. Je pravda, že již bylo konstatováno, že přijetím GDPR neměl unijní normotvůrce v úmyslu provést úplnou harmonizaci prostředků právní ochrany dostupných v případě porušení ustanovení GDPR, stanovených v článcích 77 až 79 uvedeného nařízení [121]. Zejména v případech, kdy jsou stížnost dozorovému úřadu a žaloby podány ve stejném členském státě v souvislosti se stejným zpracováním osobních údajů, nestanoví GDPR žádná zvláštní ustanovení.

205. Ačkoli však unijní zákonodárce neměl v úmyslu provést v tomto ohledu úplnou harmonizaci, nechtěl přesto vyloučit možnost, kterou uvádí otázka položená předkládajícím soudem, totiž umožnit přípustnost *a posteriori* stížnosti podané za takových okolností, jako jsou okolnosti sporu v původním řízení.

206. Vzhledem k tomu, že neexistuje unijní právní úprava v dané oblasti, přísluší tedy každému členskému státu, aby na základě zásady procesní autonomie členských států stanovil pravidla týkající se správního a soudního řízení určeného k zajištění vysoké úrovně ochrany práv, která

[118] – Viz rozsudek ve věci Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (bod 34). Viz též stanovisko generálního advokáta Richarda de la Tour ve věci D a další (Vztah mezi opravnými prostředky) (C-414/24, EU:C:2025:656, bod 46) týkající se provázanosti mezi správními stížnostmi a prostředky nápravy podávanými k soudu.

[119] – Viz rozsudek Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (bod 41).

[120] – Viz rozsudek SCHUFA Holding (bod 53).

[121] – Viz Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (bod 37) a Lindenapotheke (bod 60).

jednotlivcům vyplývají z unijního práva. V této souvislosti je na vnitrostátním soudu, aby zajistil efektivitu ochrany práv zaručených GDPR, soudržné a jednotné uplatňování ustanovení tohoto nařízení, jakož i právo na účinný prostředek nápravy před soudem ve smyslu článku 47 Listiny [122].

207. Předkládajícímu soudu tedy přísluší, aby na základě vnitrostátních procesních ustanovení určil, jak mají být tyto procesní prostředky stanovené vnitrostátní právní úpravou v každém případě uplatněny. Musí v tomto ohledu zajistit, že konkrétní pravidla výkonu těchto prostředků se nepřiměřeným způsobem nedotýkají práva na účinný prostředek nápravy před soudem. Musí rovněž zajistit, aby byla zajištěna efektivita ochrany práv zaručených GDPR a aby tato pravidla respektovala zásady efektivity a rovnocennosti [123].

208. Vzhledem k tomu, že předkládající soud neobjasnil možnosti, které mu poskytuje jeho vnitrostátní právo, je proto podle mého názoru třeba konstatovat, že čl. 77 odst. 1 GDPR, zkoumaný ve světle čl. 78 odst. 1 tohoto nařízení, musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání přípustnosti stížnosti, kterou dozorový úřad dříve odmítl jako nepřípustnou, pokud ke zpracování údajů dochází v době, kdy u soudu probíhá soudní řízení týkající se týchž skutků. Je na vnitrostátním právním řádu, aby v souladu se zásadami rovnocennosti a efektivity upravil podmínky takové přípustnosti, a to jak před dozorovým úřadem, tak před soudem, aby byly zajištěny efektivita ochrany práv zaručených GDPR, soudržné a jednotné uplatňování jeho ustanovení a právo na účinný prostředek nápravy před soudem.

Závěry k sedmé otázce

209. Vzhledem ke všem výše uvedeným úvahám navrhuji, aby Soudní dvůr na sedmou otázku odpověděl tak, že článek 77 GDPR musí být vykládán v tom smyslu, že stížnost založená na článku 17 tohoto nařízení (údajné porušení práva na výmaz) je nepřípustná, pokud se týká zpracování za účelem zveřejnění osobních údajů subjektu údajů, které – jakkoli je bezprostředně hrozící – neexistovalo ani v době podání stížnosti touto osobou u dozorového úřadu, ani v době přijetí rozhodnutí tímto úřadem, avšak není dotčena případná přípustnost stížnosti, která se týká zpracování osobních údajů, které není pouze hypotetické a které umožňuje preventivní nebo ochranné opatření ze strany dozorového úřadu.

210. Kromě toho článek 77 GDPR zkoumaný ve světle čl. 78 odst. 1 téhož nařízení nebrání přípustnosti stížnosti, kterou dozorový úřad dříve odmítl jako nepřípustnou, pokud ke zpracování údajů dochází v době, kdy u soudu probíhá soudní řízení týkající se týchž skutků. Je na vnitrostátním právním řádu, aby v souladu se zásadami rovnocennosti a efektivity upravil podmínky takové přípustnosti, a to jak před dozorovým úřadem, tak před soudem, aby byly zajištěny efektivita ochrany práv zaručených GDPR, soudržné a jednotné uplatňování jeho ustanovení a právo na účinný prostředek nápravy před soudem.

[122] – Viz Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (body 45 a 57).

[123] – Viz rozsudek ve věci Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság (body 46, 48 a 51).

Závěry

211. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti navrhuji, aby Soudní dvůr na předběžné otázky položené Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Rakousko) odpověděl následovně:

„1) Článek 16 odst. 2 první věta SFEU a čl. 2 odst. 2 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES

musí být vykládány v tom smyslu, že

zpracování osobních údajů spočívající v souladu s vnitrostátními antidopingovými pravidly ve zveřejnění jmen dotčených sportovců na internetu, vykonávané sportovní disciplíny, spáchaného porušení antidopingového pravidla, uloženého trestu a počátku a konce tohoto trestu, nelze považovat za ‚činnosti, které nespadají do oblasti působnosti práva Unie' ve smyslu čl. 2 odst. 2 písm. a) nařízení 2016/679.

2) Článek 9 odst. 1 nařízení 2016/679

musí být vykládán v tom smyslu, že

zveřejnění jména dotčeného sportovce, doby pozastavení jeho činnosti a důvodů tohoto pozastavení nepředstavuje zpracování údajů o zdravotním stavu ve smyslu tohoto ustanovení, ledaže tyto důvody zahrnují název zakázané látky nebo zakázaných látek, jejichž přítomnost byla zjištěna v těle dotyčného sportovce, neboť tento údaj může, byť nepřímo, odhalit informace o zdravotním stavu, a to i budoucím, dotyčného sportovce, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

3) Článek 5 odst. 1 písm. a) a c) a čl. 6 odst. 3 druhý pododstavec nařízení 2016/679

musí být vykládány v tom smyslu, že

brání povinnosti uložené vnitrostátním antidopingovým orgánům zveřejňovat takové osobní údaje, jako jsou jména sportovců potrestaných za porušení antidopingových pravidel, doba trvání uloženého pozastavení činnosti a jeho důvody (zejména název zakázané látky), pokud vzhledem ke konkrétním okolnostem případu není nebo již není splněn požadavek přiměřenosti, zejména pokud jde o rozsah a dobu zveřejnění, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

4) Články 5 a 6 nařízení 2016/679, vykládané ve světle všech povinností a odpovědností, které má správce,

musí být vykládány v tom smyslu, že

vyžadují, aby správce před zpracováním údajů provedl poměření dotčených zájmů případ od případu, pokud je nezbytné pro zpracování osobních údajů způsobem, který je v souladu s nařízením 2016/679.

5) Článek 10 nařízení 2016/679

musí být vykládán v tom smyslu, že

se může vztahovat na zpracování osobních údajů týkajících se odsouzení nebo protiprávních jednání podle antidopingových vnitrostátních právních předpisů, pokud bez ohledu na kvalifikaci těchto protiprávních jednání podle vnitrostátního práva mají odsouzení, která jsou s nimi spojená, represivní účel a vykazují takovou míru přísnosti, že mají účinek rovnocenný trestní sankci, což přísluší posoudit předkládajícímu soudu.

6) Článek 10 nařízení 2016/679 vykládaný ve světle čl. 79 odst. 1 téhož nařízení

musí být vykládán v tom smyslu, že

činnosti nebo rozhodnutí orgánu, kterému byl na základě tohoto ustanovení svěřen dozor nad zpracováním osobních údajů týkajících se rozsudků v trestních věcech a trestných činů a přestupky nebo souvisejících bezpečnostních opatření, musí podléhat soudnímu přezkumu.

7) Článek 77 nařízení 2016/679

musí být vykládán v tom smyslu, že

– stížnost založená na článku 17 tohoto nařízení (údajné porušení práva na výmaz) je nepřípustná, pokud se týká zpracování za účelem zveřejnění osobních údajů subjektu údajů, které – jakkoli je bezprostředně hrozící – neexistovalo ani v době podání stížnosti touto osobou u dozorového úřadu, ani v době přijetí rozhodnutí tímto úřadem, avšak není dotčena případná přípustnost stížnosti, která se týká zpracování osobních údajů, které není pouze hypotetické a které umožňuje preventivní nebo ochranné opatření ze strany dozorového úřadu;

– zkoumaný ve světle čl. 78 odst. 1 nařízení 2016/679 nebrání přípustnosti stížnosti, kterou dozorový úřad dříve odmítl jako nepřípustnou, pokud ke zpracování údajů dochází v době, kdy u soudu probíhá soudní řízení týkající se týchž skutků. Je na vnitrostátním právním řádu, aby v souladu se zásadami rovnocennosti a efektivity upravil podmínky takové přípustnosti, a to jak před dozorovým úřadem, tak před soudem, aby byly zajištěny efektivita ochrany práv zaručených nařízením 2016/679, soudržné a jednotné uplatňování jeho ustanovení a právo na účinný prostředek nápravy před soudem.“